

SBORNÍK VÍTĚZNÝCH PRACÍ

VIII. ROČNÍKU LITERÁRNÍ SOUTĚŽE PRO DĚTI A MLÁDEŽ

2025|2026

IB
CENA IVONY BŘEZINOVÉ

SBORNÍK VÍTĚZNÝCH PRACÍ

VIII. ROČNÍKU LITERÁRNÍ SOUTĚŽE
PRO DĚTI A MLÁDEŽ

CENA IVONY BŘEZINOVÉ

NA TÉMA:

TAJEMSTVÍ HRADU VYMAZANÉHO Z MAP

Sborník vítězných prací
VIII. ročníku literární soutěže pro děti a mládež
Cena Ivony Březinové

na téma:

Tajemství hradu vymazaného z map

Kolektiv autorů
Editor: Vladimír Havelka
Jazyková korektura: Lucie Bednářová
Odborný konzultant: Mgr. Markéta Dočekalová
Grafická úprava a sazba: Atelier Havelka
Ilustrace: Atelier Havelka ve spolupráci s ChatGPT
Vytiskla tiskárna ŽAKET

Pro Nadační fond Gabrielis
vydalo v roce 2026 nakladatelství Refot
v nákladu 200 kusů.
Vydání první.

Texty byly ponechány v původní podobě, v jaké byly do soutěže přihlášeny, a nebylo do nich nijak slohově zasahováno.

ISBN 978-80-907713-7-6

© 2026 Nadační fond Gabrielis
www.psanipomaha.cz

Existují místa, která na mapách nenajdeme.
Ne proto, že by nikdy neexistovala, ale proto, že byla zapomenuta,
zamlčena nebo záměrně odstraněna.
Jedním z takových míst je i náš hrad, který kdysi stál,
měl své příběhy, obyvatele a tajemství… a pak z map zmizel.

Proč byl hrad vymazán? Stalo se v něm něco, na co se nemělo vzpomínat?
Skrývá se v něm tajemství, které je nebezpečné, cenné nebo příliš mocné?
A kdo rozhodl o tom, že jeho existence má být zapomenuta?

Nadační fond Gabrielis vyhlásil v rámci svého projektu
Psaní pomáhá již VIII. ročník literární soutěže Cena Ivony Březinové,
tentokrát na téma, vybízející k dobrodružné cestě za skrytým tajemstvím,
které nemusí být takové, jak se na první pohled zdá...

Hrad může být místem, kam se někdo vydá hledat odpovědi.
Může být svědkem dávných událostí.
Nebo může čekat na to, až ho někdo znovu objeví...

Jaké příběhy na toto téma vymysleli ti nejlepší účastníci
osmého ročníku této soutěže, vám nyní nabízí tento sborník.

Vydejte se s námi na cestu za dobrodružstvím…

Gabriel Izsák
předseda NF Gabrielis

Praha, září 2026

OBSAH

ÚVODNÍ SLOVO 9
Ivona Březinová

VÍTĚZNÉ PRÁCE V KATEGORII 10–14 LET 11

ZTRACEN, ZTRACENA, ZTRACENO 12
Leontýna Bednaříková

SVĚT V PRÁZDNU 16
Anna Marie Dorociaková

KOVOVÉ SRDCE HRADU KRKAVČÍ SKÁLA 19
Václav Komůrka

(NE)OBYČEJNÉ LÉTO 23
Ema Kutnerová

ANDĚL A POTULNÝ RYTÍŘ 28
Magdaléna Lišková

PRONÁSLEDOVANÁ 32
Lucie Luňáčková

POČÍTÁNÍ HVĚZD 35
Michaela Májková

DRUHÁ ŠANCE 39
Sabina Mészarosová

ZRCADLA 44
Anna Severýnová

BABIČČINO POSLEDNÍ PŘÁNÍ 46
Eliška Šindelářová

VÍTĚZNÉ PRÁCE V KATEGORII 15–18 LET **51**

ARCHITEKTURA NICOTY 52
Kristýna Dobešová

KOMNATY TICHA 54
Kateřina Kodadová

HRAD JMÉNEM ZAPOMENUTÝ 56
Jana Kudláčková

RODINNÉ DĚDICTVÍ 58
David Mareš

STŘÍBRNÉ VLASY 62
Eva Martínková

ZÁHADA PŘEMĚŘICKÉHO HRADU 64
Oliver Pötzl

ANOMÁLIE 67
Dylan Rauner

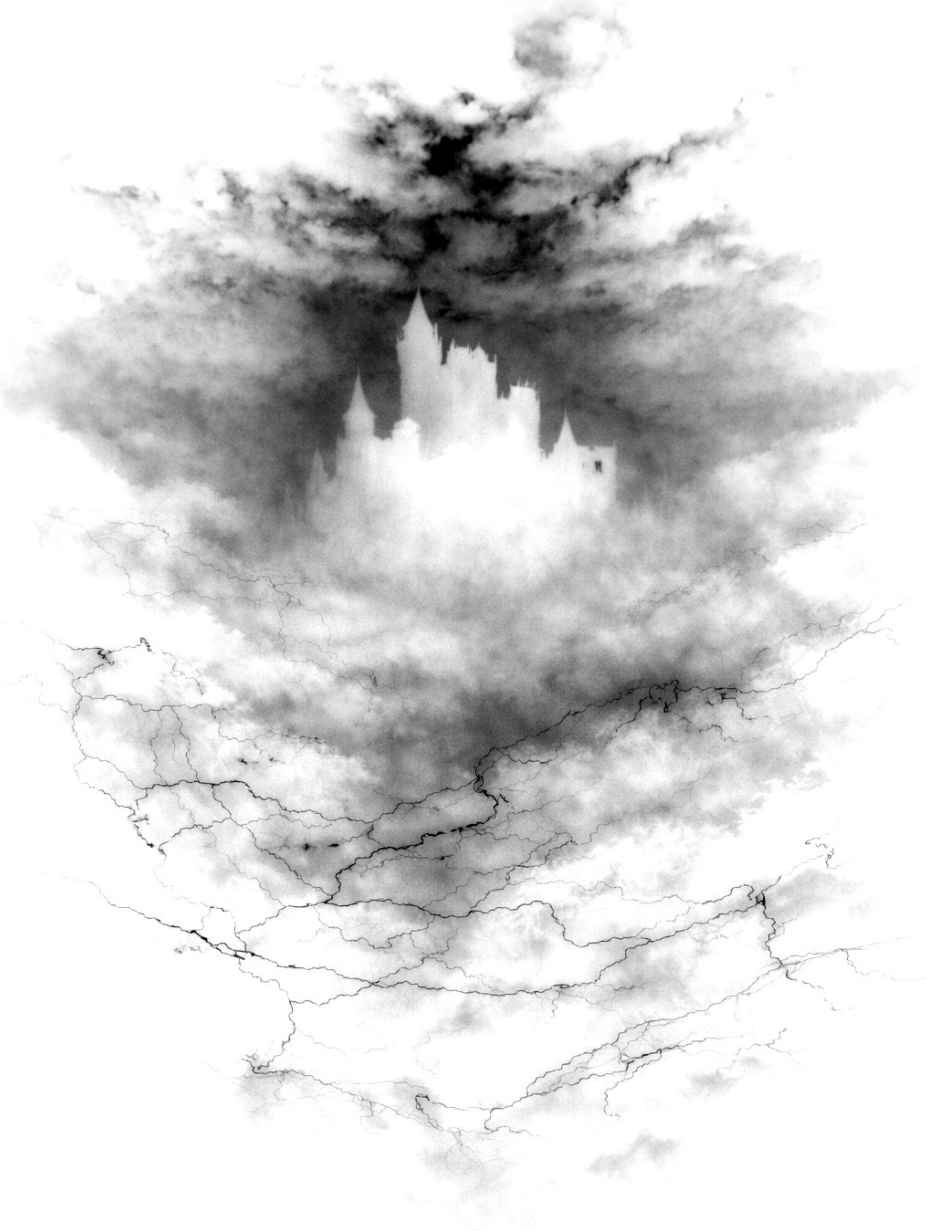
SMĚREM K SRDCI 71
Valentina Šottnerová

NECH SI O MNĚ ZDÁT… 76
Ester Štefanová

HRAD ČERNOHŘBET 82
Ondřej Josef Šupák

SLOVO PŘEDSEDKYNĚ POROTY 84
Markéta Dočekalová

SLOŽENÍ POROTY 85

ÚVODNÍ SLOVO

Milí přátelé hradů a zámků, prastarých map a dávných tajemství!

Slyšíte znít fanfáry? To na nádvoří hradu přijíždí dvacet autorů, každý na svém Pegasovi. Jsou to vítězové literárního klání, kteří zavítali do Zrcadlové kaple slovutného Klementina, aby byli pasováni na rytíře Řádu Psaní pomáhá.

Padací mosty mezi čtenáři a autory jsou spuštěny a příkopy jsou zasypány, protože dobrý autor je i dobrý čtenář. Dvacítka letošních vítězů literární soutěže Cena Ivony Březinové je toho důkazem.

Ale platí to i obráceně? Zkuste to zjistit. Zabušte na bránu fantazie a pište. Psaní je radost i starost stará jako písmo samo. Ale kdo mu jednou propadne, je chycen navždy. Protože pero je náš meč a kniha je náš štít neboli:

„Calamus est gladius noster, liber est scutum nostrum."

Brána s erbem nadačního fondu Gabrielis, který soutěž před osmi lety založil, je otevřená dokořán. A já, rytířka Řádu krásného slova, s potěšením sleduji práci svých mladých kolegů.

Tak pojďte, projděte bránou a začtěte se do tajuplných dějů. Prozkoumejte hradní studny i věže, zahloubejte se do map s podivnými bílými místy a otiskněte stopy do dávno nenavštívených komnat a zarostlých nádvoří. Možná najdete něco, co důvěrně znáte, možná objevíte něco, co jste nečekali.

Nuže, trubte ne na poplach. Trubte na oslavu nových autorů!

Ivona Březinová

CENA IVONY BŘEZINOVÉ 2026

VÍTĚZNÉ PRÁCE V KATEGORII 10–14 LET

ZTRACEN, ZTRACENA, ZTRACENO

LEONTÝNA BEDNAŘÍKOVÁ

„Kdo jsi? Kdo jsi a co děláš v mém domě?“ Na prahu stojí neznámá žena s očima barvy oříšků. Chce mi ublížit. Možná mě přišla i zabít. Žena neodpoví. V její ruce se něco zablýskne. Nůž. Určitě tam drží nůž! Vykřiknu. Zavraždí mě! Natahuje ruku dopředu. Musím utéct. Hned.

Moje nohy jako by vrostly do země. Nemůžu se pohnout. Nemůžu pohnout jediným svalem. Nůž v její ruce se blíží k mému tělu. Za chvíli mě určitě probodne. Chci křičet, ale z mého hrdla nevyjde jediná hláska. Nikdo mi už nepomůže. Všechno je ztraceno.

Zavřu oči. Bolest se dostaví okamžitě. Celým mým tělem projede ostrá vlna a srazí mě na kolena. Brzy to skončí. Brzy bude po všem.

Utrpení ovšem neutichá. Zhoršuje se. Svírá se mi celé hrdlo. Už to nemůžu vydržet.

Prudce otevřu oči. Nůž… je pryč. Ránu nikde nevidím. Vedle mě sedí ta žena, hledí mi do očí a v dlaních tiskne moji ruku. Očima zkoumám její prsty propletené s mými a do hlavy se mi dostane dávno zapomenutá vzpomínka.

„Poběž! No tak, Magdaléno!“ Petr se směje, drží mou ruku a táhne mě do neznáma. „Já se snažím!“ odpovím zadýchaně, zatímco mi koutky úst cukají nahoru. Kličkujeme mezi stromy. „Neboj, už tam skoro jsme.“ Jeho stisk zesílí.

Za chvíli dorazíme na konec lesa. Stromy ustupují po obou stranách a umožňují nám překrásný výhled. Jsme na samém vrcholu útesu a pod námi se nachází propast. „Ach, Petře,“ vydechnu. „To je nádhera.“ Petr se usměje ještě víc a na jeho tváři se objeví ty dva dolíčky, které mám tak ráda. „Podívej támhle,“ ukáže na mýtinu v dálce. „Tam jednou budeme bydlet. Postavíme si… třeba hrad. Nic menšího si nezasloužíš. Budeme tam žít šťastně až do smrti. Jen já a ty, moje princezno.“

„Co tu děláte? No, co na mě takhle zíráte? Jsem snad rybka v akváriu?“ Přede mnou stojí stará žena s bílými vlasy a překvapeně na mě kouká. „Jestli okamžitě neodejdete, zavolám policii!“ Pohrozím jí pěstí. Žena mě drze napodobí a zamává pěstí stejně jako já. To už mě opravdu dopálí. „Co si o sobě myslíte?!“ Křičím na ni. Určitě mi chce ublížit. Musím se bránit. Udělám krok dopředu a po-

kusím se ji strčit, místo toho narazím na něco tvrdého a zhroutím se v bezvědomí na zem.

Petr mě tam vzal. Na to překrásné místo. A začal plánovat. Oči mu září jako malému klukovi, který dostal novou stavebnici. „Tady bude naše ložnice, budeme mít postel s nebesy, tady postavíme obrovskou kuchyň a tady… tady bude pokoj pro hosty a… a…" „Zpomal, Petře," směji se. „Kde na to vezmeme peníze?" „Já… Já si můžu půjčit! Nebo si najdu ještě jednu práci! Ty peníze seženeme." V jeho hlase zní tolik naděje a radosti. Proto ho tak moc miluju.

Když se konečně probudím, venku už zapadá slunce. S námahou se postavím na nohy a syknu bolestí, když mě bodne v zádech. Opřu se o zrcadlo.

Přede mnou… leknu se. Přede mnou zeje velká černá díra. Kde se tady vzala? Uprostřed podlahy v obýváku… Taková hloubka! Ohnu se a ze zvědavosti natáhnu ruku. K mému překvapení prsty neprojdou skrz otvor, nýbrž narazí na tvrdou zem. Chvíli na ni jen tak zírám, než mi dojde, že přede mnou leží černý koberec.

Vzhlédnu. Skrz okno prosvítá pohasínající zář slunce… *Přijď k našemu hradu při posledních paprscích slunce…* Je to už dávno. V hlavě mi bleskne dávno zapomenutá vzpomínka…

Stala se z toho naše nová tradice. Každý večer na našem místě. Mezi stromy. Při posledních paprscích slunce. Ležíme vedle sebe. Jen já a on, na tomto kouzelném místě. A plánujeme. Plánujeme náš hrad, naši pohádkovou budoucnost. „Už se nemůžu dočkat," zašeptá Petr.

Ale ne! Vždyť už za chvíli zapadne slunce! Musím jít. Musím jít za Petrem! Rychle vstanu a začnu se oblékat. Pokud poběžím, stihnu to. Nemůžu ho přeci nechat čekat. Omotám si šálu kolem krku, když v tom mi někdo položí ruku na rameno. Otočím se. Za mnou stojí žena s oříškovýma očima. Jako bych ji už někdy viděla, ale za boha si nemohu vzpomenout na její jméno. Jakmile se můj pohled setká s jejím, jen zavrtí hlavou. Nevšímám si toho a dál se oblékám. Žena mě chytí za ruku a pevně ji stiskne. Pokusím se jí vytrhnout, ale je příliš silná. „Pusť mě!" zavrčím na ni. Žena otevře ústa a snaží se mi něco říct. Vůbec jí nerozumím. Jako by mluvila cizím jazykem. Drtí mi ruku. „Říkám, pusť mě! Pusť mě!" ječím z plných plic. Marně se snažím vykroutit. Žena mě bez jediného slova sevře v náručí. Jako malé dítě. To mě dopálí ještě víc. „Já musím

jít! Musím vidět Petra! Já musím vidět –“ rozpláču se… „Petra.“ Po tvářích mi stéká proud slaných slz. Kap. Kap. Kap. Jedna za druhou dopadají na podlahu. Ještě chvíli se snažím bránit a vymanit se z jejího sevření. Moje tělo ze samé námahy ochabne. Poddám se tlaku a konečně se uvolním. Dál už jen vzlykám neznámé ženě na rameni.

Se zarudlýma očima unavenýma od pláče konečně vzhlédnu. Po tváři ženy stéká osamocená slza…

Po Petrově tváři steče osamocená slza. Obejmu ho pevněji. „Magdaléno…“ vzlykne. „Chtěl jsem ti postavit hrad… ale… ale asi jsi měla pravdu.“ Trhá mi srdce vidět ho v takovém stavu. „Nemáme dost peněz… Nezvládneme to,“ vydechne. „Ššš… Petře. Vždyť já žádný hrad nepotřebuju. Jediné, co potřebuju, jsi ty. A je mi jedno, jestli budeme bydlet třeba pod mostem. Dokud tam budeš se mnou, budu šťastná.“ Petr se smutně usměje a zahledí se mi přímo do očí. „Miluji tě, Magdaléno. A slibuji ti, že si společně postavíme domek, ve kterém budeme žít. Ostatní v něm možná uvidí jen malý dům s bílou omítkou, v našich očích to ovšem bude královský hrad. A postavíme si ho na našem místě. Už jsi zase měla pravdu. Dokud jsme spolu, nic není důležitější.“

Kde to jsem? A co se děje? Ležím v náručí ženy, kterou jsem nikdy předtím neviděla. Hlava se mi točí. Neznámá žena mi pomůže zpět na nohy. Mlčí. Chci se jí zeptat, ale z mých úst nevyjde jediná hláska. Na co se jí chci vlastně zeptat? Pokusím se udělat krok vpřed, ale moje kolena se podlomí. Snaží se mě zachytit, avšak není dost rychlá. Spadnu a na chvíli se mi zatmí před očima. Žena mě opět zvedne, jako by to dělala každý den, a prakticky mě donese až do postele. Jsem moc slabá na to, abych to dokázala sama, nebo se bránila. Všechno mě bolí. Tu postel… nepoznávám. Nikdy předtím jsem tu nebyla. Zavřu oči, a i přes ukrutné bolesti se mi podaří usnout.

Sedíme s Petrem u stolu, v našem hradu. Nadšení i nervozita mi jiskří v očích. „Petře…“ začnu, „musím ti něco říct.“ Petr pohledem přelétne můj obličej, aby zjistil, jestli je to dobrá, nebo špatná zpráva. Pohladím své zatím ještě ploché bříško. Petrovi vystřelí obočí vzhůru. Přikývnu a široce se usměju. Na tváři se mu objeví ty jeho dolíčky. Sevře mě v náručí. Cítím se být v bezpečí. Cítím se… šťastně.

Vzbudím se. Venku ještě svítí hvězdy. Kde to jsem? Pokoj je mi povědomý… Dostaví se ostrá bolest. Jsem unavená. Tak strašně unavená…

Něco je špatně. Něco je opravdu, opravdu špatně. Jeli jsme s Petrem do města a Lucinka zůstala doma sama. Věděla jsem to. Věděla jsem, že je na to ještě moc malá. Ale přesto jsem byla sobecká a chtěla jsem si ukrást pár chvil s Petrem o samotě. Když se vracíme zpět, už z dálky je vidět oranžová záře. „To ne." Rozběhneme se a za chvíli už oba stojíme před domkem, který polykají plameny. Jeden po druhém si pochutnávají na našem hradu. „Petře!" zavzlykám. „Lucinka!" Pak se stane něco, co z paměti už nikdy nedostanu. Petr mě políbí na tvář a v další vteřině se vrhne dovnitř a nechá se zcela pohltit masožravými plameny. Následuje asi ta nejdelší minuta mého života. Za domkem se něco mihne. Vyleze odtud… holčička. Z jiné strany, než kam vběhl Petr. Lucinka se celá třese a z jejích oříškových očí tečou slzy. „Maminko…" vzlyká. „Já jsem opravdu nechtěla, nechtěla jsem ale, ale…" Je v pořádku. Spadne mi kámen ze srdce… Pevně ji k sobě přitisknu…

Ale ne. „Petře! Petře, vrať se! Petře! Lucinka je tady! Je v bezpečí." Čekám, že se každou chvíli objeví ve dveřích. Čekám. Věřím, že se vrátí. Vím, že jsme moc daleko od civilizace. Nikdo by nám nepřišel včas na pomoc. Ubíhají vteřiny. Vteřiny dlouhé jako roky. A já dál křičím. Křičím. A křičím. Pak už nic nevnímám, jen dál křičím. Křičím jeho jméno. Křičím, ať se vrátí. Křičím, že si postavíme nový hrad. Jen ať se mi vrátí. Křičím, že to bez něho nedokážu. Křičím, že bez něho neumím žít. Křičím a křičím a křičím…

„On je mrtvý!" zvolám a probudím se. Rozpláču se. „Petře! Petře! Vrať se, Petře!" Posadím se na posteli. „Můj Petr… můj Petr! Měl tu být se mnou, ale není. Plameny ho pohltily. Plameny mi ho vzaly! Sebraly mi ho! Mého Petra… a náš hrad! Je pryč… Navždy pryč, navždy vymazán z map… Po tváři mi stékají další a další slzy.

Otevřou se dveře a dovnitř vstoupí žena. Její oči mají barvu oříšků. Ty oči… někoho mi připomínají. Někdo další míval takové oči… Žena se posadí na postel, obejme mě a začne mě chlácholit. „Ššš. Byl to jen zlý sen. Petr je nad námi, tam ve vašem hradu. Je tam už dlouho, ale já jsem tu s tebou. Už čtyřicet dva let. Všechno je v pořádku. Neboj se, nikdy tě neopustím, mami."

„A uvidím ho ještě někdy?" vzlyknu. Na tváři se jí objeví náznak úsměvu. „Ano, jednou Petra uvidíš a on ti ukáže váš hrad."

SVĚT V PRÁZDNU

ANNA MARIE DOROCIAKOVÁ

Je už pozdě večer, měsíc mi letmo svítí na cestu, zatímco běžím parkem. Začínám klopýtat a nemůžu popadnout dech. Nesmím zastavit. Chytili by mě. K hrudi pevně tisknu starodávný deník v kožené vazbě. Ten je teď nejdůležitější. Nesmím zastavit. Chytili by mě. Chytili by mě. Chytili…

*

Marně vytáčím číslo na mobilu. Znova a znova. Jak jsem ji jen mohla ztratit?

Věděla jsem, že Alex dneska není úplně v pořádku, jen jsem chtěla vzít ji na chvíli ven, projít se s ní po Letné…

Posledních pár týdnů sedí zavřená ve svém pokoji a zkoumá ten starý deník, co našla onehdy na blešáku. Četla jsem ho já, její rodiče i psycholožka. Zkrátka všichni jsme se tou knihou zabývali a snažili se Alex vymluvit, že se v ní o žádném starém hradu nepíše, že v té lokaci ani žádný hrad nikdy nebyl, ale ona si zkrátka nedá pokoj. Vidí to tam a chce ten hrad objevit.

Měla jsem tušit, že to takhle dopadne. V tom davu ji nikdy nenajdu.

*

Dál podél řeky, píše se tam. Dál podél řeky. Já ten hrad najdu.

Vím, že jsem se Magdě vytrhla, vůbec bych tady neměla být, ale já ten hrad zkrátka musím najít. Musím, jinak mě dohoní a deník mi seberou.

*

„Dobrý den, ano, to jsem já, Magda. Není se mnou. Ztratila se mi… Já nevím… Ano, asi ten hrad… Jistě, zavolám policii. Moc se omlouvám, já jsem na ni opravdu dávala pozor, ale ona prostě… Já vím."

Stihla jsem ještě zavolat jejím rodičům, než jsem vytočila číslo policie. Pak jsem se rozběhla podél Vltavy hledat Alex. Musím ji najít dřív, než udělá nějakou blbost. Dřív, než si začne myslet, že ji někdo honí nebo bůhvíco.

*

Hrad by měl stát přesně tady, na kraji Letenské pláně. Byl vybudován knížetem Jeronýmem v roce 1435 a stál tu až do roku 2016, kdy se lidé rozhodli ho navždy ukrýt a vymazat z map.

Tady, kde teď stojím, bývala brána zdobená s květinovými vzory. Když ujdu ještě pár kroků, spatřím všechny, co tady kdy žili. Setkám se s nimi.

*

Celá se třesu, zatímco v říjnovém dešti hledám po večerní Praze svou kamarádku. Tohle se mi stalo jenom jednou, když jsme byly ještě na základce. Alex mi utekla a policie ji pak našla až v Národní knihovně. To bylo krátce poté, co zjistili, že má schizofrenii.

Ale Alex není vždycky taková. Normálně je… no, normální. Tedy, někdy vidí věci, které my ostatní ne. Vždycky je to kvůli nějakému předmětu, který u ní vzbudí představu minulosti, za kterou se musí hnát. Jednou to byl kompas, který ji měl dovést na magický ostrov, teď deník s informacemi o ukrytém hradu. To, co se děje dnes, není běžné.

Zajímalo by mě, jestli ten deník vůbec četla jako my ostatní, nebo jestli se na něj jen podívala a hned v něm viděla ten hrad.

*

Vstoupím na nádvoří. Už nestojím na Letenské pláni. Obklopuje mě velkolepý hrad porostlý břečťanem. Lidé ho tady nechtěli. Odstranili ho z map, ale já ho zase našla. Jsem tady.

Z nízkých hradních dveří na druhé straně nádvoří vylézá muž ve středověkém oblečení. Je to strážný Jan. Je mu 38 let, má manželku a dva syny. Na hradě pracuje už od dětství.

Přijde ke mně a pozdraví mě. Podám mu ruku a on mě zavede do hradu. Procházíme se chodbami a sledujeme středověké malby. Jan mi o nich všechno vypráví. Přichází k nám i kněžna Dorota a nabídne mi jablko. Má krásný úsměv. V tu chvíli vím, že tam s nimi chci zůstat. Kněžna Dorota nadšeně přikyvuje a říká, že ze mě udělá budoucí kněžnu. Zeptá se mě, co jsem dělala před tím, než jsem se dostala sem.

V tu chvíli si uvědomím, že o sobě nic nevím. Odkud jsem? Ve které žiji vesnici? Jsou mí rodiče rolníci? Co tady dělám?

Svěřím se kněžně Dorotě, ale té to vůbec nevadí. Prý můžu zůstat. Těším se, že budu mít taky takové pěkné šaty a šperky a budu bydlet na hradě. Paní Dorota mi ale říká, že lidé nechtějí, aby se o hradě kdokoliv dozvěděl. Vymazali ho z map a z paměti. Ten deník, který jsem objevila na tržnici, alespoň myslím, že to bylo tam, je jediným důkazem o jeho existenci.

Ptám se, proč se lidé rozhodli, že hrad musí být zapomenut. Ani kněžna, ani strážný Jan ale nevědí. Já taky ne.

Abych se prý mohla přidat k nim, musím podstoupit koupel knížat a skočit do nedaleké řeky. Kněžna se na mě přátelsky usměje a doprovodí mě ke břehu.

*

V boku mě píchá a neumím se nadechnout. Už dvakrát jsem spadla a cítím se celá polámaná.

Po dalších asi pěti minutách vidím, jak v klidnější části parku zarostlé křovím stojí Alex, rozhlíží se kolem sebe a mluví do prázdna. Natáhne ruku a pak volným krokem vyrazí k řece. Zamrazí mě. Vím, že tam musím jít. Co když chce do té řeky skočit? Ale zároveň se hrozně bojím.

Už je šero a moje kamarádka přede mnou mluví s duchy. Celou myslí tam nechci jít. Děsí mě ta scéna, ale nohy se dají automaticky do pohybu a za chvilku doklopýtám k Alex a chytám ji za nataženou ruku.

Křičí, ať ji pustím, snaží se dostat k řece a vyčítá mi, že nejsem kněžna, že jsem ji prý odehnala. Volá do prostoru za námi, a když se jí podívám do očí, spatřím, že se dívá na konkrétní místo v prázdnu. Z očí mi vyhrknou slzy, jednak strachem, ale také bolestí, protože Alex se mě snaží odstrčit.

Pořád opakuju její jméno a pak svoje. Snažím se jí povídat o nás, o škole a o jejích rodičích. Za chvilku světlo v jejích očích pohasne a já poznám, že už se taky dívá do prázdna jako já. Pak obě dlouho mlčíme. Alex tiše pláče a já se ji pořád neodvažuju pustit. Opatrně jí vezmu deník z ruky a pohledem žádám o svolení.

Za chvíli už házím knihu do Vltavy. Obě se díváme, jak se svazek namáčí a odplouvá po proudu.

Napíšu krátkou zprávu jejím rodičům, aby zastavili pátrání. Avšak ještě než opustíme místo, podívá se mi Alex zpříma do očí. Vyděsí mě to, protože je to stejný pohled, jakým se dívala do prázdna. Hluboký a upřímný.

„Magdo, vidělas je?“ zeptá se potichu. „Vidělas ten hrad?“

Mlčím.

„Magdo, prosím! Stál přímo tady. Já si ho nevymyslela, vážně ne. To lidé ho vymazali z map. Chtěli ho odstranit, aby ho nikdo nenašel, ale já ho našla! Já jo!“

„Já vím.“

„Takže jsi ho viděla?“ ptá se dychtivě.

Užuž to chci popřít a říct jí pravdu, ale pak se na ni znovu podívám. Touží po tom, aby v tom byl někdo s ní. Aby taky někdo viděl ty neskutečné věci, co ona. Co jiného pro ni můžu udělat?

„Ano, viděla jsem ho, Alex. Byl krásný a ty jsi ho objevila," usměju se na ni.

Má kamarádka se blaženě usměje. Celou cestu domů mi pak povídá o legendě ztraceného hradu, o nějaké kněžně Dorotě a strážném Janovi. Dojde mi, že to museli být ti lidé, které v té tmě viděla.

Byli tam doopravdy? Už sama nevím. Možná začínám bláznit, ale Alex vypravuje tak přesvědčivě a barvitě.

Když ji pak dovedu k rodičům a míříím přes Karlův most domů, dívám se na hvězdy a přemýšlím o tom, že možná přece jen existují i věci, které nevidíme, ale přesto jsou. Vždyť i obraz hvězd putuje k našim očím i miliardy let. Realita určitě nemá jen jednu stránku. Třeba právě Alex někdy umí otočit list a podívat se na ni úplně jinak. Třeba.

Legend a mýtů mám teď ale opravdu dost. Už chci jen domů a neřešit tajemství hradů dávno vymazaných z map, skrytých mým očím.

KOVOVÉ SRDCE HRADU KRKAVČÍ SKÁLA

VÁCLAV KOMÜRKA

Když se dnes člověk prochází chladnými hvozdy na pomezí našich západních hranic, tam, kde se hluboké smrkové lesy střetávají s ostrými rysy žulových skal, málokdy si uvědomí, jak tenká je hranice mezi přítomností a absolutním zapomněním. Žijeme v digitální éře, v níž máme pocit, že každý metr čtvereční naší planety byl tisíckrát prozkoumán, vyfotografován a zanesen do satelitních systémů. Přesto existuje jedno specifické místo, které tuto iluzi moderního lidstva abnormálním způsobem boří. V oficiálních státních mapách a turistických průvodcích je tato oblast označena jako nepřístupná přírodní rezervace, na níž lid-

ské oko nenajde jedinou kótu či náznak lidské činnosti. Prázdnota není chybou měření. Je to výsledek chladnokrevného rozhodnutí vymazat z povrchu zemského památku na událost, která svou hrůzou přesahovala hranice lidského rozumu. Na onom opuštěném skalním ostrohu totiž ještě před sto dvaceti lety strmě stoupaly k nebi černé věže hradu, jehož jméno se dnes lidé bojí vyslovit nahlas, hradu Krkavčí skála. Nebyl zničen válkou, ani pohlcen požárem a jeho zdi se nezhroutily pod tíhou staletí. Hrad byl vymazán, protože se v jeho útrobách odehrálo něco tak strašlivého, že pouhá existence tohoto místa na papíře ohrožovala příčetnost celé tehdejší společnosti.

Původní pevnost byla vybudována již ve čtrnáctém století rodem pánů z Hardeggenu, avšak její temná kapitola se začala psát až v osudném roce 1895, kdy panství koupil baron Leopold von Meck, muž sice nesmírně bohatý, přesto v aristokratických kruzích nechvalně známý svou touhou k nejtemnějším proudům evropského podsvětí a zvráceným anatomickým experimentům. Baron, který byl po sérii skandálů vykázán z vídeňské společnosti, našel na Krkavčí skále dokonalé útočiště pro své zvrácené vize. Hrad odříznutý od světa hlubokými lesy se stal laboratoří a chrámem zároveň. Místní obyvatelé z okolních podhorských vesnic brzy pochopili, že se za hradbami děje něco zlověstného. Z hradu se v noci ozývaly zvuky, ze kterých člověka mrazilo u srdce.

Skutečná hrůza však propukla v podzimních měsících roku 1901. Z okolních vesnic znenadání začali mizet lidé, nejprve to byli jen lesníci či chudí pocestní. Vše se ale změnilo, když se z domů chudých rodin ztrácely i děti. Četnictvo bylo bezmocné, neboť všechny stopy končily na hranici baronova pozemku, kam měli běžní smrtelníci přístup zakázán. Baron von Meck si kolem svého sídla nashromáždil soukromou gardu složenou z cizinců, kteří nemluvili místním jazykem a jejichž tváře byly skryty pod temnými kápěmi, což jen umocňovalo atmosféru strachu, jež celou oblast paralyzovala. Podle tajných deníků baronova osobního sluhy, které byly po letech objeveny, se baron nepokoušel o nic jiného než o rituální zkoumání lidského těla. Tehdy prováděl nelegální transplantace orgánů a zkoumání léčebných metod, které naše společnost nezná. V nejhlubším podzemí hradu, v místech starých středověkých mučíren, nechal vybudovat obrovský sál vyložený černým mramorem, v jehož středu stála monstrózní bronzová konstrukce poháněná parním strojem a ranými elektrickými gene-

rátory. V tomto sále se v noci z dvacátého čtvrtého na dvacátého pátého listopadu 1901 odehrálo finále jeho celoživotního šílenství, které navždy změnilo osud celého kraje.

Té noci se nad pohraničním hvozdem rozpoutala bouře, jakou si nepamatovali ani nejstarší pamětníci. Obloha neměla obvyklou temně modrou barvu, ale zářila nepřirozeným, chorobným odstínem fialové a zelené. Jeden ze svědků z podhradí později vypověděl: „Blesky neudeřily z mraků do země, nýbrž se zdálo, že vyvěrají přímo z nejvyšší věže Krkavčí skály a stoupají vzhůru do nebes. V téže chvíli se z hradu ozval strašlivý sborový výkřik, v němž se mísily hlasy desítek lidí, doprovázený hlubokým rezonujícím zvukem, který otřásl základy samotné země. Nebylo to zemětřesení, byl to pocit, jako by se celá realita kolem hradu na malý moment prohnula a praskla."

Když bouře k ránu utichla, v údolí se rozhostilo absolutní mrtvolné ticho. Z hradu nestoupal žádný kouř, na hradbách nebyli vidět žádní strážní a brány byly dokořán otevřené. Skupina nejstatečnějších mužů z vesnice, ozbrojená sekerami a loveckými puškami se společně s místním farářem a třemi četníky vydala nahoru po kamenité stezce. „Proboha, otče, podívejte se na ně," zašeptal velící četník a ruka se mu třásla na pažbě pušky. Farář se pokřižoval a odvrátil pohled. „Tohle není lidská práce. Nevstupujme tam."

„Musíme," odpověděl četník chladně, i když měl v hlase třes."

To, co našli na prvním nádvoří, je přimělo padnout na kolena a zvracet hrůzou. Soukromá garda barona ležela na zemi, ale jejich těla nenesla žádné známky násilí. Jejich tváře byly ztuhlé v maskách nepředstavitelného děsu, oči měli zcela zbělené a vlasy jim během jediné noci kompletně zešedivěly. Vypadalo to, jako by tito muži spatřili něco, co lidský mozek nedokáže zpracovat, a jejich srdce to nevydržela. Četníci v doprovodu faráře pokračovali dál do vnitřních komnat hradu. Všude panoval absolutní chaos, stěny byly pokryté podivnými mastnými sazemi a vzduchem se vznášel pach, který farář popsal jako zápach pekla. Když sestoupili do podzemního sálu s bronzovou konstrukcí, naskytl se jim pohled, který byl v oficiálních vyšetřovacích spisech označen za největší zvěrstvo v dějinách lidstva.

Na bronzových stolech a v okolních celách našli pozůstatky zmizelých vesničanů, avšak jejich těla byla baronem chirurgicky a rituálně pospojována do bizar-

ních nelidských geometrických tvarů, tvořících jakousi živou pulzující mozaiku kolem centrálního oltáře. Samotný baron Leopold von Meck seděl uprostřed tohoto masového hrobu na svém křesle. „Je mrtvý," vydechl jeden z četníků a opatrně k němu přistoupil. „Podívejte se na tu stěnu za ním." Baronovo tělo bylo napůl vtaženo do podivné černé trhliny ve stěně, která vypadala jako kus chybějící reality. Hmota hradu kolem něj se zdála být tekutá a rozteklá jako vosk. Co však bylo nejděsivější, přestože všichni lidé v místnosti byli prokazatelně mrtví, z jejich hrdel stále vycházel slabý synchronizovaný šepot, který v nekonečné smyčce opakoval jedno jediné slovo v jazyce, jemuž nikdo nerozuměl. „Slyšíte to?" vyhrkl četník a tiskl si dlaně na uši. „Ať to přestane!" Vyšetřující četníci, kteří jako první vstoupili do sálu, museli být do týdne hospitalizováni v ústavech pro choromyslné, neboť nedokázali přestat křičet a pokoušeli se vydrápat si vlastní oči, aby ten obraz vymazali z paměti.

Zpráva o tom, co se stalo na Krkavčí skále, dorazila během několika hodin k samotnému císaři Františku Josefovi I. Panovník, který si nade vše cenil klidu, stability a křesťanských hodnot své říše, pochopil, že pokud by se pravda o událostech na hradě dostala na veřejnost, vyvolalo by to hysterii a kolaps společenského řádu. Vládní elity si uvědomily, že fyzické zničení hradu nestačí. Pokud by na místě zůstaly ruiny, staly by se velmi zajímavým místem pro zvědavce a hledače senzací. V prosinci roku 1901 byl proto vydán tajný císařský dekret s nejvyšším stupněm utajení. Celá oblast byla neprodyšně uzavřena armádou, která kolem lesního masivu vybudovala tábor strážních stanovišť s rozkazem střílet bez varování každého, kdo se přiblíží. Vojáci, kteří na hrad vstoupili pouze s plátěným rouchem, dostali za úkol hrad kompletně vyčistit. Lidské pozůstatky byly spáleny v obrovských jámách za použití vápna a kyseliny, přičemž popel byl rozptýlen do hlubokých podzemních vod, aby se zajistilo, že z obětí nezůstane ani jediný atom.

V nových vydáních vojenských i civilních topografických děl byl hrad Krkavčí skála jednoduše smazán. Tam, kde dříve stály hradby a věže, byla zakreslena fiktivní propast, která byla v pozdějších verzích přepsána na neprostupný močál a skaliska. Všechny zmínky v církevních spisech, v kronikách okolních měst a v soudních archivech byly vyříznuty a spáleny. Lidem z okolí bylo pod hrozbou doživotního vězení v pevnosti zakázáno o hradu mluvit, a aby se proces za-

pomnění urychlil, celá nejbližší vesnice byla v průběhu roku 1902 nuceně vysídlena a její domy byly srovnány se zemí.

Uběhlo více než jedno století. Architekti zapomnění odvedli zdánlivě dokonalou práci. Pro moderní svět hrad Krkavčí skála nikdy neexistoval, byl to jen prázdný prostor, který nevzbuzoval žádnou pozornost. Jenže minulost má zvláštní vlastnost, odmítá zůstat pohřbena obzvlášť, pokud je nasycena tak obrovskou koncentrací lidského utrpení. „Rozhodl jsem se tedy porušit zákaz vstupu do přírodní rezervace a vybaven georadarem jsem našel základy místa, ve kterém se vše odehrávalo, v sálu s roztaveným bronzem a stěnami jako z vosku. Šepot z roku 1901 vystřídalo bušení. Kovové srdce hradu stále bije. Utekl jsem, ale zvuk mi zůstal v hlavě. To, co jsem tam tehdy viděl, mi změnilo pohled na dnešní svět. Lidé věří, že na mapách už nejsou bílá místa. Netuší, jak hluboká tma se pod nimi probouzí. Dnes nám nezbývá nic jiného než doufat, že se kovové srdce Krkavčí skály nerozbuší hlasitěji."

(NE)OBYČEJNÉ LÉTO

EMA KUTNEROVÁ

S přivřenýma očima by se letošní léto u babičky s dědou dalo nazvat obyčejné, běžné. Tedy, jen pokud bych nenašla tu chatrč a…

Víte co? Začneme pěkně od začátku. To jsem si takhle kráčela po hlavním nádraží, v jedné ruce novou knihu, ve druhé tašku s věcmi. Radostně jsem se rozhlížela kolem, a ačkoliv to bylo to stejné zašedlé místo jako dříve, přišlo mi mnohem přívětivější. Možná ale proto, že už se neskrývalo za hávem stresu ze školy, písemek a podobných věcí, které jistě zná každý puberťák. A tak jsem se konečně mohla bezstarostně usmívat na všechno kolem sebe. To jsem ještě nevěděla, že mi ta dobrá nálada moc dlouho nevydrží.

Na zastávce autobusu nikdo nebyl. Otevřela jsem si tedy knížku, kterou jsem

dostala za vysvědčení, a začetla jsem se do naprosto pohlcujícího příběhu. Málem jsem si nevšimla, že autobus do vesnice Doupě už přijel na nástupiště. Přesněji řečeno, já jsem si ho nevšimla vůbec. Nebýt tmavovlasé holky v mém věku s červeným šátkem na ruce, která mi zaklepala na rameno, by mi jediný spoj k babičce a dědovi ujel přímo před nosem.

Sedla jsem si k okénku a sledovala ubíhající krajinu. Znovu jsem se začetla a nevnímala nic kolem sebe. Překvapilo mě, jak rychle cesta uběhla. Když jsem ale znovu po půl roce viděla to náměstí s barevnými domy, květiny před vývěsními cedulemi obchodů a prašnou cestu vedoucí do vesnice Malé Kobližnice, zavýskla jsem nadšením. Nemohla jsem se dočkat, až budu babičce pomáhat s její malou farmou, a až budu s dědou sbírat rybíz na jeho slavný rybízák. To jsem ještě netušila, že letos to bude jiné.

Tančila jsem po polní cestě, nechávala teplý vánek, aby si hrál s mými vlasy, když v tom jsem zaslechla zvuk. Znělo to jako křupání štěrku pod podrážkou bot. Zděšeně jsem se otočila. Kdosi šel za mnou. Netrvalo dlouho a já v tajemné postavě poznala tu holku z nádraží.

Rozhodla jsem se, že ji budu ignorovat. Prohlížela jsem si stromy, které lemovaly cestu, poslouchala ptáky v jejich korunách, jen abych se nemusela soustředit na kroky za mnou.

Když už jsem se dostala na dohled k prvnímu stavení, holka byla těsně u mě. Pak ale udělala něco, co bych nikdy nečekala. Odbočila z cesty a šla napříč polem směrem k lesu. Co tam sakra bude dělat? Chvíli jsem se touto otázkou zaobírala, ale pak jsem došla k ceduli s názvem vesnice a všechny obavy jako by se mi vykouřily z hlavy…

Jakmile jsem spatřila ten červený dům, rozběhla jsem se. Už z dálky jsem slyšela štěkat dědova psa, který se vtipně jmenuje Guláš. Bohužel ale prarodiče nevlastní ani slepici jménem Svíčková, koně jménem Karbanátek, nebo prase jménem Palačinka. Jaká škoda.

Přivítala mě známá vůně hnoje, čerstvě vyorané hlíny a z trouby vytažené buchty, která mi podivným způsobem připomínala dětství. Zaslechla jsem ránu, jak něco padá na zem a vzápětí i šustění listů. To už se ke mně křovím prodíral zlatý retrívr, který je ale věčně zablácený, takže spatřit jeho opravdové zbarvení se poštěstí málokomu. Po něm následovala hromada nadávek, které mi ihned

prozradily přítomnost dědy, jenž se snažil dát do pořádku něco, co Guláš rozbil.

Poté co jsem toho nešiku (Guláše, ne dědu!) dostatečně podrbala a on usoudil, že už pro něj nejsem zajímavá, vydala jsem se pozdravit babičku. Ještě než jsem vůbec otevřela dveře, věděla jsem, že je v kuchyni. Z otevřeného okna se totiž ozývala country hudba, kterou babička tak miluje a která hraje pokaždé, co tu jsem.

Vyzula jsem si boty, odložila tašku a následovala tóny písničky až do provoněné místnosti. Babička stála u linky, pobrukovala si, pohupovala se do rytmu a míchala cosi v obrovském hrnci. Hned, jak mě spatřila, nechala všeho a vrhla se mi kolem krku. Jakmile vzdala pokus mě láskou umačkat k smrti, začala se vyptávat.

„Tak co ve škole? Dobrý? A co dělají vaši? Zase někam odjeli? A co ségra, nezlobí tě moc? A…," vychrlila na mě.

„Škola super, rodiče odlétají na Kanáry, sestra s nimi," odpověděla jsem, zatímco jsem se kochala výhledem z okna.

„A co že ty jsi jet nechtěla?" nenechala se odbýt babička.

Viděla jsem, jak měla na jazyku další otázky, jenže já jsem ji předběhla. „Raději vám tady pomáhám."

„Co se ti stalo s rukou?" ukázala jsem na obvaz, kterým měla omotanou pravou dlaň. Provinile ruku schovala za záda.

„Nic vážného, jen jsem se spálila. Půjdeš prosím zavolat dědu na oběd?"

Přikývla jsem, ale myšlenkami jsem byla úplně jinde. Babička nikdy není nešikovná, šance, že by se spálila, je asi stejně velká, jako šance, že mi dá malou porci. Žádná.

Po obědě následovalo další kolo prací na farmě. Babi sbírala jahody, já s dědou jsme hřebelcovali koně, zatímco Jakub (asi sedmnáctiletý kluk, který je tu na výpomoc) sekal trávu. Prostě klasická idylka jako z filmu.

Večer jsem celá vysílená padla do postele a ani jsem se nestihla zamyslet nad tím, jak byl dnešek zvláštní. A to jsem ještě netušila, že zítřek bude úplně jiná liga.

Když jsem se za rozbřesku vzbudila, domem se rozléhal hlas sportovního moderátora. Protože svou babičku a její netradiční zájmy znám, vím, že se při zvuku motorů a křiku nemám v noci lekat. Babička je totiž vrchním fanouškem

formule. Mezi jejími květovanými zástěrami byste bez potíží našli několik dresů jednoho konkrétního týmu. Na tom se ale s babičkou neshodneme. Zatímco já nemám svého favorita, babiččino srdce bije pouze pro Audi.

Sešla jsem po schodech do kuchyně, kde už mě přivítala lahodná vůně čerstvého pečiva.

„Rychle se najez, jdeme k rybníku," informovala mě babička.

„Jde s námi i děda?" otázala jsem se s pusou plnou marmelády.

„Nejen on! Jakub s Nelou mají dnes volno, takže půjdou s námi," zkazila mi babička radost z nadcházejícího výletu.

Pro vysvětlení – Nela je ten typ člověka, co se štítí hlíny a hmyzu, a přesto pracuje na farmě.

Když jsem se balila do batohu, přepadl mě nenadálý špatný pocit. Měla jsem pocit, že se něco neskutečně pokazí. A protože jsem docela srab, po chvíli váhání jsem si přibalila i svůj nůž na vyřezávání dřeva, který jsem minulé léto dostala od dědy.

Odmítla jsem s ostatními čekat na Nelu a s Gulášem na vodítku jsem se k rybníku vydala napřed. Procházela jsem lesem, když v tom se kolem mě něco prohnalo. Guláš se náhle zastavil, jako by odmítal jít dál.

Na cestě přede mnou jsem si všimla červené látky. Šátek. Rozběhla jsem se. Navzdory kňučícímu Gulášovi jsem nezpomalovala. Nevěděla jsem kam. Nevěděla jsem za kým. Nevěděla jsem, co mě tam čeká. Ale přesto jsem běžela.

Jenže pak jsem se náhle zastavila, protože jsem oněměla úžasem.

Přede mnou se táhl palouček, který vypadal jako by vypadl z pohádky. Uprostřed, vedle hromady kamenů, stála chatrč. Přišla jsem blíž. To, co na první pohled vypadalo jako kameny, na pohled druhý nabíralo na majestátnosti. Protože to nebyly kameny. To byla zřícenina hradu.

Okamžitě jsem z batohu vytáhla telefon. Tady žádný hrad být neměl. Musí to být nějaká chyba. V duchu jsem si poděkovala, že jsem si ještě na farmě stáhla mapu okolí. A tam, kde měla být ikonka hradu s nápisem: otevřeno ve středy a pátky nebo Zřícenina hradu – vstup na vlastní nebezpečí, nebylo nic.

Pak mi ale najednou někdo zakryl pusu, abych nevykřikla, a svázal ruce za zády. Telefon spadl do trávy. Ten někdo mě vedl směrem k chatrči. Zmítala jsem se, ale marně. Slyšela jsem, jak mi můj věznitel (v tuto chvíli už jsem nepochy-

bovala, že toto gesto nebylo zdvořilostní pozvání na oběd) otevřel batoh a vytáhl nůž, který vzápětí dopadl na dřevěnou podlahu.

Posadil mě na židli a přivázal mě k ní. Stále ale byl za mnou.

„Co tady děláš?“ Ten hlas nebyl hluboký a chladný, jako ve všech detektivkách. Ne, byl jemný a hlavně – dívčí.

„Co bych tady asi dělala?“ odsekla jsem. Hned mi došlo, že to nebyl úplně chytrý tah, ale chápejte – když sedíte svázaní na židli, nemáte zrovna chuť konverzovat.

„Ty… ty jsi od nich, viď?“ Hlas se jí třásl.

„Od koho?“

„Chtějí tady postavit supermarket. Supermarket, chápeš?“

Nechápala jsem.

„Vzali mi dědu. Pak už šlo všechno z kopce. Taťka, a nakonec mamka. Nezvládla to tady sama,“ pokračovala.

„Počkej, zpomal. Kdo jsou ti oni?“

„Dřív tady byl hrad. A když ten blbec Lukovský rozebral trosky hradu Rozcestník, rodičům došlo, že je to tady v ohrožení. A tak to začali s dědou chránit. To bylo před šesti lety. Jenže teď chce ten pitomý miliardář rozebrat Karas…“

„Počkej, Karas jako ta ryba?“ zeptala jsem se.

Dívka přešla do mého zorného pole. Opravdu to byla ta z nádraží. Obrátila oči v sloup, ale na rtech jí hrál úsměv.

„Pomůžu ti,“ nabídla jsem se.

Beze slova mi rozvázala pouta. Vyšly jsme na palouček, kde už na nás čekal Guláš, který se zrovna odhodlával mě jít zachránit.

„Mám ještě jeden dotaz. Jak to, že ten hrad není na mapě?“ otázala jsem se.

„Když o něm nikdo nebude vědět, jen těžko tady budou puberťáci pořádat večírky. I to se ale jednou stalo. Jo a poděkuj prarodičům, pomáhali mi, když mamka odešla. Tvoje babička si tady při úklidu dokonce rozřízla ruku. Doufám, že je v pohodě.“

Usmála jsem se na ni. Ten úsměv říkal všechno. Že to zvládneme. Že tady nebude supermarket. A že jméno Karas je pro hrad fakt, fakt divný.

ANDĚL A POTULNÝ RYTÍŘ

MAGDALÉNA LIŠKOVÁ

Veliké nadýchané sukně, čisté vyžehlené obleky, křiklavé barvy, hlasitá konverzace, perfektní tance, námořnicky modré drinky s bublinkami, bouřlivé hádky o korbel piva a neustávající smích. Pozoruju tohle všechno okolo a je toho na mě už možná trochu moc. Samozřejmě tím, že jsem na cestách strávil už nějakých těch pár let, mě mé putování zavedlo možná i na konec světa, ale nikdy jsem si pořádně nezvykl na obrovské davy na bálech. Přičemž tenhle je prý ten největší bál v celé Ilisei. Noha přes nohu, hlava na hlavě a žádná možnost se pořádně nadechnout čistého vzduchu. Znenadání mě z myšlenek vyruší záblesk tmavě zelené barvy, který naruší celou estetiku křiklavých, teple barevných dlouhých šatů. Rozhodnu se ho následovat ven na nádvoří do klidné noci.

Pronásleduji tu zeleň okolo perfektně ostříhaných keřů, stromů a květin, které jsou už v tak pozdní hodinu zalité temnotou. V momentě, kdy z nedostatku světla málem zakopnu o kořen, se ty zelené šaty zastaví přímo pod světlem nedaleké petrolejové lampy. Pomalu se došourám k postavě, jejíž vhled vidím s každým krokem čím dál víc a víc.

Rázem se zastavím pět stop od dívky v propracovaných šatech barvy smrkového lesa. Dívka na mě upře pohled plný něhy, kapradin a čiré vody, hodí po mě stydlivým úsměvem a začervená se téměř do barvy jahod. Nitro mi zalije hřejivé teplo. Zadrhne se mi dech. Hlas se mi třese, když se jí zeptám na jméno. Dívka ze mě nespouští ty dokonalé oči a zasměje se. Její smích mi podivně hřejivě zazvoní v uších. Přestože jej slyším poprvé, už teď vím, že na něm budu závislý jako na droze. Napadne mě, že pokud jí prozradím své jméno, třeba se mi ona svěří s tím svým. „Jsem Sir Kieran, potulný rytíř. Kdysi jsem sloužil, teď cestuji za dobrodružstvím, spanilá slečno.“ Jmenovaná se znovu začervená do barvy lesních jahod a promluví hlasem zvučným jako vlnky ve vodě. „Hledej mě na hradě Dryadales,“ sdělí a vzápětí je pryč. Cítím se, jako kdybych se právě setkal s andělem. Protože přesně toho mi ta dívka připomínala. Anděla.

O dva dny později sedím v měkkém křesle u plápolajícího krbu v hostinci pana Hrdonožky a přemítám nad setkáním s tou dívkou, která vypadala skoro

jako anděl. *Rázem se zastavím pět stop od dívky v propracovaných šatech barvy smrkového lesa.* Opět začnu vzpomínat na ten večer před dvěma dny, že si ani nevšimnu, že se mě kdosi dožaduje. „Sire, váš korbel nejlepšího tmavého piva ze severu…," hostinský, pan Hrdonožka, se musí málem postavit na špičky, aby mi korbel položil na stůl. Sever je plný hobitů a trpaslíků, takže není divu, že tenhle hostinec patří právě jim.

Kleknu si na seno ve stájích za hostincem a rozložím mapu, kterou mi pan Hrdonožka daroval. I když znám celou Iliseu jako své boty, nikdy jsem neslyšel o hradu Dryadales, o kterém mluvila ta dívka. Když se však pokusím najít ten hrad na mapě, jednoduše tam nikde není. „Co když lhala?" pomyslím si, ale ihned to zapřu. „Ale proč tedy není na mapě?" zoufám si v duchu. „Proč tedy, do horoucích pekel, není na té zatracené mapě?!" zařvu a udeřím pěstí do zdi, až okolní koně nadskočí úlekem.

Další den se rozhodnu opustit hostinec brzy, jít, kam mě mé srdce táhne, a zároveň doufat, že narazím na hrad Dryadales. Mapa je v této chvíli naprosto k ničemu, ale mé srdce na mě přímo křičí, ať vyrazím na východ.

Po necelých třech hodinách neustálého sezení v sedle zaslechnu velice hlasitou konverzaci, bušení do dřeva a zděšený křik. Tryskem se rozjedu přímo tím směrem.

Prudce zastavím u zdroje zděšených hlasů. Přede mnou se rozléhá veliká šibenice se sedmi bytostmi se špičatýma ušima, dlouhými stříbřitými vlasy a ostrými rysy. Elfové byly odpradávna nepřáteli lidí, a tak se oba rody společně rozhodly, že může přežít jen jeden z nich. Elfové byly poraženi, a pokud jich ještě pár žije, všichni nakonec budou odhaleni a ihned lidmi popraveni. Mně osobně to však připadá dosti kruté a neuctivé, proti řádu světa, ale bohužel svým názorem nic nezměním.

Na východ cestuji už pěknou řádku týdnů. Projel jsem okolo lidské vesnice, vílího lesa i opuštěné zarostlé věže. Podle mých pečlivě nasbíraných znalostí mám před sebou už jen obrovské jezero Agua a za ním bílou mlhu, která sahá až na konec světa.

Rozložím si deku blízko jezera a znovu si vzpomenu na tu dívku, která mi připomíná anděla. *Její smích mi podivně hřejivě zazvoní v uších. Přestože jej slyším poprvé, už teď vím, že na něm budu závislý jako na droze.* „Na droze…," zašeptám

do ticha. „To je ono. Jsem na ní závislý jako na droze…“

Rychle se posadím. Vzduchem se nesou podivné nepříjemné skřeky. Na východ od sebe zahlédnu už jenom mlhu. „Jsem na konci světa,“ pomyslím si. „Měl bych se vrátit,“ zašeptám. Avšak naproti tomu, co jsem právě řekl, vstoupím přímo do mléčného nekončícího mraku. Všude okolo mě se rozléhají nelidské zvuky a šepot, který mě nabádá k děsivým věcem.

„Měl bych se… ne, co?“

„Poomoocc!“

„Jdu se vráti-NE…“

Myšlenky mi skákají jedna přes druhou. Nedokážu svou mysl utišit. Ruce se mi třesou a nedaří se mi nadechnout. Dusím se.

Už už se mi v mysli začne objevovat myšlenka, že jsem možná zešílel, když v tom…

„Mlha nakonec nepředstavuje konec světa…,“ vzpomenu si na nápis na mapě, kterou mi tenkrát daroval hostinský. Mysl se mi zklidní. Přede mnou se rozprostírají zelené kopečky a louky, pasoucí se podivná, ale překrásná zvířata s huňatou srstí a růžovým čumáčkem, potůčky čiré modré vody, tmavě zelené lesíky a kapradiny. Vzduch je cítit jarem, růžemi a bonbóny dohromady. Obloha je prázdná, bez mraků, pouze světlá modř zalitá žlutooranžovým sluncem. Připadám si jako v ráji.

Najednou se zastavím. Bobule, které jsem právě pojídal, mi vypadnou z ruky a já s otevřenou pusou zírám před sebe. Asi kilometr přede mnou stojí obrovská stavba. Vysoké věže, odolné kamenné hradby, propracované chrliče ve tvaru bytostí se špičatýma ušima, zdobená okna, všelijaké sloupy a mini věžičky tvoří obrovitánský, majestátní a bohatě zdobený hrad s temnou a záhadnou aurou.

Stojím několik desítek stop před tou majestátní stavbou a najednou mně dojde, že tohle musí být TEN hrad. *Jmenovaná se znovu začervená do barvy lesních jahod, a promluví hlasem zvučným jako vlnky ve vodě. „Hledej mě na hradě Dryadales.“* Zaslechnu její hlas, jako by teď stála přímo vedle mě a šeptala mi do ucha. Zatáhnu za klepadlo ve tvaru elfí hlavy a vejdu.

Procházím vysokými kamennými chodbami s červenými koberci, až zaslechnu potlesk.

„Vážení, dnes mám pro vás velice zajímavou novinu!“ rozlehne se zvučný hlas

přeplněnou místností plnou elfů. Nikdy jsem neviděl tolik elfů pohromadě, protože mě okolní svět ujistil, že většina z jejich rodu je po smrti. Zřejmě proto tento hrad nebyl na mapách, protože kdyby se o tomto místě někdo dozvěděl, každičký z nich by byl do rána mrtvý.

„Má dcera ohrozila celou naši komunitu a všechno, na čem jsme pracovali. Vyklouzla z hradu a vydala se na lidský bál." Vysoký muž se zlatou korunou naštvaně hledí na postavu pod sebou a pokračuje.

„A co je horší, prý se zamilovala! Do člověka!" Muž zčervená vztekem a posměchem.

„Do člověka?!"

„Cože, na lidský bál?"

Jeden hlas mluví přes druhý a vzduchem se nesou hlasitá obvinění a nevěřícné povzdechy.

„Jak mohla, ta ďáblice?!"

„Ticho, prosím!" vykřikne muž, který je podle všeho králem.

„Vypadá to, že nejhorší trest pro ni představuje vynucenou svatbu s někým z našeho rodu. Zároveň jsem si také dovolil na chvíli zrušit bariéru smrtelné mlhy, aby se sem mohl její ‚milovaný´ dostavit a sledovat, jak si bere jiného!" Sálem se nese údiv a souhlasný smích.

Náhle se vedle elfského krále objeví pohledný elfský muž a vedle něho, v bílých svatebních šatech, dívka podobná andělu. Její oči rychle klouzají po místnosti. Poznám na její tváři moment, kdy si mě všimne. *Pohled plný něhy, kapradin a čiré vody, dívka ze mě nedokáže spustit oči. Visí na mně jako na droze… Její smích mi podivně hřejivě zazvoní v uších. Přestože jej slyším poprvé, už teď vím, že na něm budu závislý jako na droze.*

Pohledný elfský muž nasadí princezně tlustý zlatý prsten s diamantem. Vzpomínky mi zběsile prolétají hlavou. *„Jsem Sir Kieran, potulný rytíř. Kdysi jsem sloužil, teď cestuji za dobrodružstvím, spanilá slečno."*

Padnu na kolena, v nitru mi vybuchne neustávající bodavá bolest.

Dívce steče po tváři mokrá slza. Nejdřív jedna, potom druhá. Pak už tečou proudem. Vytrhne se pohlednému elfovi a běží směrem ke mně. Znenadání však uslyším křupnutí a vidím, že mi z břicha trčí elfské kopí…

Necítím žádnou bolest. Necítím nic.

„Ani jsem neznal její jméno," pomyslím si smutně, „ale miloval jsem ji." Vyšlu svou myšlenku někam do neurčita, snad v domnění, že ji někdo tam nahoře zachytí.

Cítím se, jako kdybych se právě setkal s andělem. Protože přesně toho mi ta dívka připomínala. Anděla.

PRONÁSLEDOVANÁ

LUCIE LUŇÁČKOVÁ

Utíkám. Běžím po usychajících polích. Stále vpřed. Neohlížím se. Za sebou slyším dusot asi tuctu nohou, které patří mým pronásledovatelům. To mě přiměje zrychlit, protože až moc dobře vím, co by se stalo, kdyby mě dostihli – smrt, potupná poprava před zraky celého království. Protože jsem zrádkyně. Zamáčknu slzu v oku a hořce se ušklíbnu. Nad sebou, nad životem, který jsem si tak hloupě zničila, nad krví, jíž jsem si navždy ušpinila ruce. Úplně zbytečně.

Vzhlédnu k obloze, jejíž temně šedá barvami napovídá, že se brzy spustí déšť. *To je dobře*, pomyslím si. Pronásledování je v dešti náročnější, takže je větší šance, že mě moji pronásledovatelé nechají být a vrátí se do svých útulných vyhřátých domovů, kde jim nehrozí smrt.

V hlavě mi běží obrázky všech map, které jsem stihla nastudovat. Dle mého plánu bych měla pokračovat přes řeku Kiravu a ty hory, jejichž jméno si stále nejsem schopná zapamatovat, až do…

Zarazím se uprostřed myšlenky, protože přede mnou stojí hrad. Velký, temný hrad. Hrad, který nebyl na mapě – ani na jedné. To mě znervózní. Udělám pár opatrných kroků dolů ze svahu směrem k hradu, a do morku kostí mi proniká chlad a zaplaví mě pocit zoufalství a beznaděje.

A ten pocit se jen umocní, když za sebou opět zaslechnu své pronásledovatele. *Už mě skoro mají. Ten hrad je moje jediná naděje,* pomyslím si, ani vteřinu se ne-

zarazím nad svým, od prvního pohledu hloupým nápadem, a zamířím k hradu. První kapka deště se mi na nose rozplácne, když už jsem skoro u hradu.

Zabuším na starou bránu, a ta se k mému překvapení otevře. Vděčně zapadnu dovnitř, úlevně vydechnu, ale svého rozhodnutí začnu litovat hned, jakmile se za mnou brána s prásknutím zavře. Na patě se otočím a strčím do dřeva, ale to se odmítne otevřít. Zaplaví mě záchvat paniky, ale rychle ho ze sebe setřesu. *No nic*, řeknu si a vydám se studenou chodbou hlouběji do nitra hradu.

Na všem je nános prachu – na zemi pokryté ochozenými černými koberci, na rámech zrcadel i obrazů ukazujících portréty jednoho a toho samého muže s černými vlasy, chladného stejně jako tenhle hrad, i na stolcích v chodbě. Tiše procházím pustým hradem, občas zakleju, když zakopnu o nějakou tu cetku pohozenou na zemi v prachu, nebo vyjeknu, když projdu nějakou pavučinou (pavouky totiž nesnáším).

Zaposlouchám se do zvuků kolem, protože v děsivé symfonii hradu slyším něco ještě děsivějšího. Kromě deště, jenž vytrvale bubnuje na špinavá okna, a větru kvílejícího mezi trámy pod střechou slyším také vrzání ztrouchnivělých prken místy dřevěné podlahy, dveří i nábytku, skoro jako kdyby mě někdo, možná dům sám (jakkoliv absurdně tato myšlenka zní), sledoval. To ovšem není to nejděsivější – mnohem víc mi totiž husí kůži nahání šepot. Tichý hlas šeptá mé jméno. Všude kolem mě. Stále dokola.

Ještě chvíli poslouchám, a pak zakřičím: „Co chceš? Co po mně chceš?“ Jakmile to dořeknu, zmlknu a dojde mi, že to není nejlepší nápad, hulákat tu na temné stíny. Pohání mě ale strach, zoufalství a fakt, že nemám co ztratit. Protože smrt mě očividně čeká tak jako tak.

Šepot mého jména ztichne. „A sakra,“ zamumlám. Následuje tichý smích. Děsivý. Krutý. Přeběhne mi mráz po zádech. Dostanu strašlivé nutkání se otočit. Vyrovnaně se nadechnu a prudce se otočím. Neumělecký cop, pletený ráno mými ztuhlými neobratnými prsty, mě švihne přes obličej. Málem vykřiknu, ale zachovám si zbytek své důstojnosti a zadusím výkřik v hrdle. Anebo možná oněmím hrůzou. To je teď jedno. Teď to není důležité.

Přede mnou teď stojí postava zahalená celá v černém. Černá košile, černé kalhoty, černé kožené boty, černá kápě s pláštěm stažená hluboko do čela, zakrývající obličej oné postavy. Teda jestli nějaký obličej má. Nepřekvapilo by mě, kdyby ne.

„Hm, Vyvolená," pronese osoba stojící přede mnou tichým mužským hlasem. *Tím* hlasem. Ačkoliv nevidím jeho oči, vím, že mě muž přede mnou přejíždí pohledem od hlavy k patě.

„C-c-co jsi z-zač?" vykoktám ze sebe, pořád paralyzovaná hrůzou a neschopná souvislé věty. Místo odpovědi nadzvedne muž svou kápi a odhalí bledou, chladnou tvář s krutýma očima a havraními vlasy. *Ten muž z portrétů*, dojde mi. *Asi pán tohoto hradu.*

Muž po mně přestane přejíždět pohledem a zabodne své oči do mých. Vidím v nich temnotu. Jeho pohled je tak intenzivní, že mám problém neuhnout. Ale zřejmě jsem už ztratila instinkt poslouchat své instinkty. A pak ten muž pronese svým tichým hlasem slova, která v jeho verzi znějí jako můj rozsudek. A svým způsobem jím také jsou.

„Ty jsi Vyvolená. Já jsem ten prokletý. A tvým úkolem je zachránit mě z mé samoty. Jedině tak můžeme být oba svobodní. Ale k tomu se musíš stát mou ženou. To není přání. To není rozkaz. Tady neexistuje žádné ‚možná´. Je to jediná cesta. Pro mě, i pro tebe."

Zaraženě stojím a zírám. Nevím, co říct. Pak vybuchnu šíleným smíchem. Muž upře svůj pohled na mě a něco v jeho výrazu mi prozrazuje, že to myslí vážně, ačkoliv intenzivně doufám v opak. Ale s každým dalším úderem mého splašeného srdce mě má už od začátku chabá naděje opouští.

„To-nemyslíš-vážně," vyrážím ze sebe mezi záchvaty smíchu. „Já? A vzít si tebe? To je ta největší pitomost, jakou jsem kdy slyšela. Vždyť se sotva známe. I když, jako by to byl ten největší problém."

„Sice se možná vidíme poprvé, ale naše duše jsou propojené. A nedívej se na mě tak skepticky," doplní s lehce rozhořčeným tónem, když zachytí můj nedůvěřivý pohled. „Copak jsi necítila to spojení, když jsi můj hrad spatřila poprvé? Proč ses rozhodla vstoupit dovnitř?" Ztuhnu, když mi dojde, že přesně to jsem cítila. Nebo alespoň něco, co by tomu odpovídalo. *Neříkejte mi, že tohle je moje spřízněná duše. Cokoliv, jen to ne.* Lehce se ušklíbne, a mě přepadne nepříjemný pocit, že umí číst myšlenky. Nevím, proč mě to napadlo, ale stalo se, a pokusím se tu představu vytěsnit z mysli. „Ne…" zašeptám v posledním zoufalém sebeobranném pokusu.

„Myslím to vážně," řekne suše. „A myslím, že i ty bys měla. Vezmeš si mě,

a získáš moc, o jaké se ti ani nesnilo. Já vím moc dobře, že ti vzali všechno. Nejmilovanější osobu. Střechu nad hlavou. Čest a svobodu. Že z tebe udělali štvané zvíře. Že tě donutili stát se vrahem. Ale s mocí, kterou ti nabízím, by ses mohla pomstít tak, jak ještě nikdo neviděl. Nezažil. A neříkej mi, že přesně o to nestojíš."

Má pravdu. Tohle je přesně to, co chci. A tak lehce přikývnu. „Dobře," syknu sotva slyšitelně, „vezmu si tě, ale dostanu svou pomstu. To je moje jediná podmínka." Opatrně vložím svou dlaň do jeho. Střetnu se s jeho pohledem a polknu, když v jeho tváři spatřím emoci, kterou sice nejsem schopná přečíst, ale mám pocit, že ví něco, co já ne. Že mi neříká všechno.

A to mě vyděsí. Což dnes ostatně není poprvé.

POČÍTÁNÍ HVĚZD

MICHAELA MÁJKOVÁ

Ta dívka seděla pod velkým stromem a stejně jako nespočet večerů předtím obrátila své modré oči k nekonečné obloze. Nocí se rozléhaly jen tiché zvuky cvrčků a pískání větru. S každou další hvězdou, která se rozsvítila, se slunce sklánělo blíž k obzoru, až nakonec úplně zmizelo.

Luna vztáhla ruku k nebi, jako by ho celé chtěla vzít do hrsti a prsty začala kroužit ve vzduchu. Po chvilce konečně zahlédla Polárku a zastavila se u ní.

„Tři tisíce pět set šedesát šest," zašeptala a přesunula se k vedlejší hvězdě.

„Tři tisíce pět set šedesát sedm," pokračovala a tak to šlo dál a dál. Chtěla jsem ji povzbudit. Dát jí nějaký signál, že jsem tam nahoře, a že čekám, až se zase shledáme.

Luna si zaslouží znát pravdu o tom, co se stalo s naším domovem a jsem si jistá, že přijdu na to, jak jí to vzkázat.

Když se zpoza kopců začaly přelévat první sluneční paprsky a přišel nový den,

sestřička si lehla do trávy a téměř hned usnula. „Krásné sny," vydechla jsem jejím směrem, i když mi bylo jasné, že je na míle daleko.

Jak se hvězdy pomalu začínaly vytrácet z oblohy, mizela jsem s nimi i já. Uvidíme se zase zítra, Luno.

*

Ostatní se na mě koukají jako na blázna. Noci trávím nekonečným bděním a oči zamhouřím jen ve dne. Pořád hledím k nebi jako nějaká bluma a snažím se spočítat něco, co se ještě nikomu spočítat nepodařilo.

Je to ale to jediné, co mi zbylo. Přišla jsem o domov, o rodinu, o svou magii, ale ještě ne o naději. Když jsem jeden večer usnula pod velkou lípou uprostřed nádvoří Château d'étoiles, neměla jsem tušení, co spatřím další ráno.

Místo zdobných oblouků a mramorových kachliček, které jsem tak dobře znala, jsem neviděla nic. Jako by všechno přes noc zmizelo a ty roky, které jsem na hradě prožila, byly jen jedna velká iluze a klam.

Celý den jsem plakala, magii, kterou ovládal každý z Château d'étoiles, jsem najednou neuměla používat, a když jsem další večer konečně zamhouřila oči, zdál se mi zvláštní sen. Mluvila v něm ke mně nějaká zvláštní postava v černé kápi a řekla mi, že jestli chci ještě někdy spařit věžičky mého milovaného hradu, musím spočítat všechny hvězdy na obloze.

Bylo mi jasné, že to nějak souvisí s prokletím, o kterém mi máma povídala, když jsem byla malá. Tou dobou jsem si myslela, že to byla jen pohádka.

Neměla jsem moc na výběr. Čas od času na mě narazili nějací lidé. „Jsi v pořádku? Neztratila ses, holčičko?" ptali se a já na to vždycky odpověděla otázkou. Jestli neví, co se stalo s Château d'étoiles.

Všichni do jednoho na mě koukali, jako bych to v hlavě neměla v pořádku, což mi přišlo zvláštní, protože můj hrad byl známý široko daleko. Měla jsem z toho zvláštní pocit. Jako by zmizel ze všech map. Ne, jako by nikdy ani neexistoval.

Když mi došlo, že mi nikdo nepomůže, dala jsem všechnu svou energii do počítání, protože nic jiného než hvězdy mi nezbylo. Vždycky pro mě byly něco jako druhá rodina.

Jedné obzvlášť průzračné noci jsem ležela v měkké trávě. Přemáhala mě únava, ale já věděla, že ještě nemůžu jít spát. Na nebi pořád zářily tisíce bílých teček.

Najednou začalo až podezřele silně ševelit listí, a to mě donutilo zvednout se

do sedu. Promnula jsem si ospalé oči a zamrkala jsem. Na první pohled jsem neviděla nic zvláštního, ale když jsem se podívala pořádně, spatřila jsem před sebou nějakou siluetu.

Hned jak mi došlo, že tu osobu znám, se ve mně něco rozsvítilo a rozběhla jsem se k ní.

„Asterin," vypískla jsem a chtěla jsem sestru obejmout kolem pasu. Stalo se ale něco zvláštního, protože místo vřelého objetí jsem cítila jen prázdnotu a doslova jsem postavou prošla.

Ohlédla jsem se a došlo mi, že něco nehraje. Byla skoro průhledná… jako duch, a v očích jí chyběla jiskra.

„Nemáme moc času, Luno," řekla bez náznaku emocí v hlase.

„Chceš znát pravdu o tom, co se stalo?"

Nezmohla jsem se na víc než tiché přikývnutí a když si klekla na zem, napodobila jsem ji.

„Asterin, co to…" chtěla jsem se zeptat, ale sestra mě přerušila.

„Zavři oči," zašeptala ledově chladně a já rychle poslechla. Když se dlouho nic nedělo, možná jsem dokonce na chvíli usnula. Pak mě ale vzbudily nějaké zvuky. Vlastně hlasy… hlasy lidí.

Než jsem se stihla rozbrečet štěstím z toho, že jsem zpět na nádvoří Château d'étoiles, došlo mi, že něco nehraje. Všechno bylo jakoby v mlze a Asterin tam na rozdíl ode mě dokonale zapadala.

„Tohle je vzpomínka z noci, kdy Château d'étoiles zmizel." Má sestra se robotickými kroky vydala ke vstupu do západní věže.

Chvíli jsem se rozhlížela a nemohla jsem uvěřit, že je to pravda. Nejvíc mě vyděsilo, když jsem pod stromem spatřila bývalou verzi sebe samé, jak spokojeně spí. Obličej mi pokrývalo několik zrnek zlatého písku a hned mi došlo, co to znamená. Někdo mě schválně uspal hvězdným prachem.

Než jsem to vůbec stihla zpracovat, rozběhla jsem se za Asterin, abych ji neztratila z dohledu.

„Máma čekala, že se to jednou stane," řekla, zatímco jsme stoupaly po schodech věže a cítila jsem se, jako na nějaké komentované prohlídce.

„A co se vlastně stalo?"

Asterin neodpověděla a akorát mě dovedla do kopulovité místnosti, ze které

byla vidět celá noční obloha. Na stěně tikaly staré hodiny, na parapetu si hráli dva ptáčci a magický vánek proplouval místností, zatímco otáčel stránky knih, které se válely na zemi.

Naše máma seděla uprostřed u pracovního stolu a k mému zděšení se o něj opírala postava v černé kápi. Ta, kterou si pamatuju ze svého snu.

„Hvězdy ani jejich energie vám nepatří," zavrčela směrem k mámě. Zatajil jsem dech.

„Ne všichni souhlasili s tím, jak využíváme magii," vysvětlila Asterin a scéna před námi pokračovala.

„Snad si nemyslíte, že se jich jen tak vzdáme," prohlásila máma sebejistě a postavila se. Když mi došlo, co se přede mnou odehrává, otočila jsem se k duchovi mé sestry.

„Proč se o tom dozvídám až teď?"

Ignorovala mě.

„Máte poslední šanci," prohlásila postava a bylo mi jasné, jak tenhle příběh končí.

„Co se stalo, Asterin? Proč tohle všechno?" zeptala jsem se téměř zoufale a sestra konečně zachytila můj pohled. Dlouho bylo ticho. Jako by i hvězdy nad námi zadržely dech, aby jim neuniklo jediné slovo.

„Víš, spousta lidí nám záviděla naši magii hvězd," řekla a byla to snad první věc za dnešní setkání, která zněla alespoň trochu lidsky. Chtěla jsem nad jejími slovy víc přemýšlet, ale přerušila mě ta tmavá postava.

„Ne? Dobrá," a její další slova zněla spíš jako odříkávání nějaké kletby. „Ať sídlo hvězd vyhasne a zůstane skryto, dokud dítě měsíce nepochopí pravý smysl své magie spočtením všech zářících hvězd na nebi."

Najednou se všechno zastavilo. Ptáčci zkameněli, hodiny přestaly tikat a vánek prostě zmizel. Došlo mi, co to znamená, a obrátila jsem se k Asterin.

„Je to na tobě sestřičko," zašeptala a než jsem se s ní stihla rozloučit, obklopila mě temnota.

*

„Hvězdám zašeptej, svůj hlas nech znít v dálkách. Přehluš prudký déšť, světlo tvé ať svítí v temnotách, když máš strach…" ozýval se nocí Lunin tichý hlásek. Tuhle píseň nám máma zpívala, když jsme ještě byly malé.

„Zpívej ke hvězdám, větru své sny pískej. Spánek tvůj vždy chráním, jsem tu celou noc, tak neplač, už si nestýkej," odpověděla jsem polohlasem, a i když jsem byla stovky světelných let daleko, měla jsem pocit, že ji mám ve své náruči.

Samozřejmě, že to Luna nikdy nevzdá. I když silně pochybuju, že jí znalost pravdy nějak pomůže odvrátit temnotu, do které se náš hrad už po staletí řítil. Sestřička nejspíš neví, že tu na ni čekám ve hvězdách. Já ale vím, že naděje umírá poslední.

„Stůj zpříma v dobách zlých, praporem svým mávej. Vyšli vzhůru světlo své, nechej vatry plát, mě máš."

DRUHÁ ŠANCE

SABINA MÉSZAROSOVÁ

1. kapitola

„Nehody jsou občas jen to, co tak nazveme."

Vyběhnu ze dveří klubu.

Říkala jsem jí to, ale *ona mi nevěřila.*

Slyším, jak někdo běží ke mně. Ale já už jsem u kamarádčina auta. Musím ji najít, než bude pozdě.

Spěšně vytáhnu klíčky, odemykám, nastupuji do jejího BMW a co nejdřív zabouchnu dveře. Teď už mě Oliver dohnal. Buší na okno jako zběsilý. Ukážu na něj prostředníček a startuji. On jen vykulí oči a snaží se na mě něco zakřičet. Jenomže jsem v takovém šoku, že i kdybych mu rozuměla, nezpracovala bych jeho slova.

Konečně se rozjíždím. Snaží se auto dohnat, ale já jedu dál. Je tu rovná silnice, ale za pár kilometrů bude křižovatka. Pořád svou kamarádku vyhlížím… Proč zrovna on? *Prosím, ať ji najdu.*

Cítím se jako z olova. Přestávám se soustředit. Jako kdyby moje vědomí odle-

tělo někam daleko. A v tu chvíli se něco stane. Když dojíždím ke křižovatce, uvidím černé auto a v něm modrookého kluka, který mě zaregistruje. Zahledí se na mě s hrůzou, protože mu dojde, co mě…

Každého jednou čeká konec. I když si ho většina z nás nepřipouští, vždycky si nás smrt najde. Nebo dostaneme ještě druhou šanci?

Pak už cítím jen tvrdý náraz, který doprovází nezapomenutelný zvuk mačkajícího se kovu. Vidím jen tmu, která se rozšiřuje do nekonečna. Cítím, jak něco z mé mysli *odchází společně se mnou.*

*

Jako kdybych nedokázala usnout. Cítím se tak už *mučivě dlouho.* Problém je v tom, že nic jiného necítím, takže se nemůžu ani převalit na stranu.

Najednou je uprostřed bílá tečka. Ta tečka se zvětšuje v kruh, až najednou zjišťuji, že jsem otevřela oči. Dojde mi to. Vím, kde jsem. Nacházím se mezi nebem a zemí. Jsem zavřená v hradu, kde budu hrát o svůj život. Jestli zkoušku splním, mé hmotné tělo bude zpátky a s ním i život.

Vybavuji si, jak někdo říkal, že zkoušky jsou každý den. A pokud tady někdy skončím, mám je podstoupit co nejdřív. Už ani nevím proč… Hrad má prý kouzlo i na dálku a vám už nikdy nepůjde vyřknout nic o zkoušce, pokud jí projdete.

Vzpomenu si, že hrad odpoledne poletuje na mracích. Večer se snese na neznámé místo na Zemi. Vypustí duše, které obstály ve zkoušce, a jakmile překročí práh, předá jim jejich *nezraněná těla* zase zpátky.

Zaujme mě starodávný lustr, který visí uprostřed stropu. *Jako kdyby měl vědomí.* Naproti mé posteli je druhá a prázdná. Pocítím lehkou úlevu, že mám čas na rozdýchání a přemítání. Doufám, že je Clara v pohodě. *Prosím.*

2. kapitola

„Věrnost slovům daruj sobě.“

Nakonec přestanu zírat na dveře nebo z okna a udělám „první krok“. Teda spíš ke dveřím popoletím. *Působí vzdáleně, a přesto děsivě blízko.* Pomalu se přibližuji ke starším dveřím, které se přede mnou otevřou. I přes tmavší chodbu spatřím jako první dveře naproti mně. Očividně pánský pokoj.

Dle mého očekávání se tyto dveře otevřou. Vypadá to, že nikam nespěchá. Trošku sebou cuknu, protože jsem *ducha ještě neviděla.* U lidí jsem si vždycky prvně všimla jejich očí. Bohužel u ducha vidíme jen jeho obrysy.

Hned na mě upře pozornost a s úsměvem ke mně nenápadně dolétne.

„Ahoj, je mi ctí se s tebou seznámit," utrousí s lehkou úklonou ke mně. Zmateně se na něho zatvářím. *Jako bych ho někdy viděla.*

„Nápodobně," cítím, jak se mi koutky úst lehce zvedají. Jako kdybych zažila déjà vu.

„Jak ses sem dostala, krásko?" řekne mile. Téměř roztaju. Nevzpomínám si, že by mi někdo v blízké době řekl krásko.

„Já…" začnu, ale cítím knedlík v krku. Zkusím to znovu, ale překvapí mě. Rychlým pohybem je u mě a dá mi něco jako objetí. Opětuji ho, ale jen na chvilku, pak se odtáhnu.

„Já jsem řídila opilá a do někoho jsem to napálila. A ty?" Začal vypadat nervózněji.

„Víš, já vlastně ani nevím. Musíme na snídani. Víš kudy, krásko?"

„Ne, jsem tady poprvé."

„Tak vyrážíme," dali jsme se po dvoukřídlých schodech dolů a přitom si povídali.

„Pamatuješ si na život předtím, než jsme skončili tady? Protože já mám úplné okno," zasmál se vlastním slovům. Trošku se klepal. Cítila jsem, že něco skrývá, ale znám ho přeci jen pár minut, nemůžu dělat ukvapené závěry.

„Jo, trošku…, víš, mám jednu kamarádku, jmenuje se Clara a vím, že není v bezpečí." Při mých slovech zastavil a zbledl. Otočila jsem se za ním se zmateným pohledem. Zakroutil hlavou, jako kdyby si ji chtěl pročistit.

„To nic, to je z toho stresu, pojď krásko, za chvíli tam budeme." S tím bez jakéhokoliv slova šel dál a ani se neotočil. To bylo divné. Konečně dorazíme k velkým dvoukřídlým dveřím. Vedle nich stojí dva strážní, kteří otevírají dveře.

Vkročila jsem do jídelního sálu společně s ním. Několik bytostí se za námi zvědavě otočilo a začalo si šuškat. Sál byl obrovský a nádherný. Po stranách stály dlouhé stoly táhnoucí se do ztracena, mizely v hloubi místnosti. Na stropě byly vymalovány *úchvatné obrazy* jako v kostele, jenže tady nebyli vyobrazováni svatí. Než jsem si to mohla prohlédnout pořádně, zacítila jsem něco jako ledové pohlazení po paži.

„Hele, vím, jak je to nádherné, ale měli bychom si už sednout.“ Proč mi připadalo, jako kdyby *už neměl ani duši?* Nic víc neřekl a pokývl hlavou ke stolu se dvěma volnými místy. Usadili jsme se a já si všimla dvou nachystaných prázdných talířů. Okolo nás na stole leželo dost jídla, aby byl každý hojně nasycen.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptala jsem se s jídlem v puse.

„Oliver. Zeptal bych se tě taky, ale už tvé jméno znám.“ *Cože?* Možná vycítil můj vnitřní boj, a proto se na mě smutně usmál.

„Já to nechápu, jak je to…“ Nedokončila jsem větu, protože jsem najednou byla jinde. Jako kdybych byla v prázdnu. *Nic tu nebylo, jen černo.*

A pak se ozval ten tajemný hlas:

„Dobrý den, vážení, oznamujeme zahájení zkoušky, ale nebojte, nejsme krutí. Však máte na výběr, jestli se zúčastníte dnes, nebo jindy.“ Po krátkém zaváhání jen přikývnu a vydám se za tím hlasem.

3. kapitola

„I pusto prázdno může znamenat více, než člověk ukáže.“

I přes mé rozhodnutí se mi svíralo hrdlo, nemohla jsem se pořádně nadechnout. Jen jsem tam stála a nedala na sobě nic znát, když se tam *najednou někdo zjevil.* Vypadal jako vyrovnaný muž.

„Zkouška se skládá z odpuštění, největšího strachu a pochopení, a aby to nebylo tak lehké, dostanete parťáka, se kterým musíte spolupracovat. Nebude to ledajaký parťák. Je to ten, který vás *nejvíc nesnáší.*“ Jen krátce se odmlčel. Mluvil hlubokým hlasem, který by každého znervóznil.

„Slečno Laurensová, pro tuto zkoušku vám bude přidělen pan Thorn. Přeji hodně štěstí.“ S tímto zmizel a nechal mě tu pár sekund samotnou. Nevěděla jsem kdo přijde. Jako kdybych se dusila. Pak najednou přišel duch kluka, kterého jsem srazila.

Ještě jsem nikoho neviděla hledět na mě s takovou zlostí. „Pustíme se do toho, ať to máme z krku,“ řekl naštvaně. Ale cítila jsem tam i jistou *únavu*, kterou pečlivě skrýval nenávistí.

„Odpustil byste mi?“ řekla jsem, protože na co jiného bych se měla zeptat?

„Ne, ale vím, že jestli to neudělám, tak se odsud nedostanu,“ přiblížil se ke mně, jako kdyby lovil kořist.

„Pane Thorne, omlouvám se vám za to, že jsem vás srazila. Nechtěla jsem to udělat.“ Nastala delší odmlka, atmosféra by se dala krájet.

Nakonec prolomil ticho: „Musíte mi povědět o svém největším strachu a já vám též.“ Zkřivil obličej, jako bych byla ta poslední, komu by se chtěl svěřovat.

„Strach z výšky. Vždy jsem si říkala, že kdybych padala, nic by mě nezastavilo, abych strachy umřela.“ Jsem ráda, že jsem to řekla jako naučenou básničku, protože už teď cítím knedlík narůstající v mém krku. Hluboce se nadechl a vydechl. Jako by zvažoval, jestli stojí za to to říct. *„Je to smrt.“* Víc k tomu neřekl, vyhýbal se mi pohledem a byl nervózní.

„Slečno Laurensová, chápu vás, že jste nasedla do auta se strachem o svou kamarádku a nevěnovala se dostatečně řízení. Ten strach… nedovolte, aby vás příště přemohl,“ řekl už smířlivějším hlasem.

„Pane Thorne, chápu vás, že jste na mě byl naštvaný a že máte strach ze smrti. Protože každý zažil situaci, kdy se lidé nevrátili.“ Nevěděla jsem, jestli to bude stačit. Také jsem měla sakra jiné plány než skončit tady. Lehce jsem se na něj usmála, úsměv, byť jen krátký, mi opětoval.

Po mé pravé straně se náhle objevila mohutná vrata, ale nic víc. Jen jsme na sebe kývli a dveře otevřeli.

„Velitel to udělal kvůli mně. Myslím to, aby ty zkoušky každý z nás zvládl. *Nechtěl mě ztratit.* Jsem totiž jeho syn. Nevěděl, jaká budeš.“ S těmito slovy jsme se vydali ven do tiché noci. Byli jsme zrovna na prahu a já cítila, jak se mi tělo vrací. Vzpomínky na hrad se mi začaly nadobro vytrácet.

Exkluzivní novinová zpráva:

Ben Dunton unesl Claru Andersonovou a pokusil se ji zabít. Jako motiv uvedl mstu za neopětovanou lásku k její nejlepší kamarádce Emilii Laurensové. Clara však utekla. Přijel za ním jeho nejlepší kamarád, který přeřezal brzdové hadičky na Clařině autě. Nestihl nic říct, když mu Ben podřízl hrdlo, násilník si musel vybít zlost na někom jiném. Přiznal, že viděl rudě. Policie potvrdila, že Oliver zemřel krátce po incidentu. Ve zkouškách neobstál. „Byl to náš miláček,“ uvedli sousedé.

ZRCADLA

ANNA SEVERÝNOVÁ

Život na zámku měl být pohádka. Sladká, plná pozlátka. Všichni by vraždili, aby mohli být na mém místě. Já bych vraždila, abych se narodila jinam. Někam, kde mě budou respektovat.

Nebylo to vždycky tak špatné. Byly časy, kdy jsem si neuvědomovala, co se děje. Kdy mi bylo jedno, že jako prvorozené dítě nejsem chtěná. Nevěděla jsem, že jsem jenom malá, bezvýznamná odbočka v cestě za dědicem. Tím pravým následníkem trůnu.

Běhala jsem se po chodbách, honila své mladší bratry, a vůbec mi nedocházelo, že tam nemám být.

Pak přišlo uvědomění. Myslím, že to bylo podruhé, co jsem musela celý den zůstat ve svých komnatách a nevycházet. Těsně potom, co maminka zemřela. Ležela jsem v posteli, obklopená luxusem, a říkala si – *proč já?*

A stávalo se to čím dál častěji. Otec mě nutil zavírat se tak moc, že už jsem ani nevěděla, jak to venku vypadá. Jen tu a tam jsem mohla do zámeckých zahrad, většinou proto, že jsem se měla setkat s nějakým nápadníkem. Ale žádný o mě potom neprojevil zájem. Stačila mu jedna procházka, aby zjistil, že nejsem materiál na manželku. *Jak bych taky mohla být, když nikdo nebyl nikdy ochoten mě něco naučit?*

V jedno obzvlášť pochmurné odpoledne, které jsem (jako obvykle) sledovala z okna své ložnice, se všechno změnilo. Plameny postupovaly od kuchyně do vyšších pater, skrz nepoužívané místnosti, až bylo moc pozdě něco zachraňovat. Celá královská rodina utekla, ale princeznu tam nechala. Ubohou princeznu Nelu, na kterou bylo v průběhu let dočista zapomenuto. Oheň mě zastihl nepřipravenou. Prostor za mými dveřmi už nešel projít, a vylézt z okna v takové výšce nepřipadalo v úvahu. A tak jsem tiše přijala svůj osud.

Tenkrát měl zemřít on. Ne já, ne všechno služebnictvo. Jenže král, úzkostlivě si střežící svůj život, nikdy nenechal nic na náhodě. Byl připravený uprchnout i s mými bratry. Vzal s sebou zlato a koně a lovecké psy. Dokonce i obrazy pro něj byly cennější než jeho vlastní dcera.

Smrt byla podivně mírumilovná. Zapřisáhla jsem se, že nenechám plameny, aby mě sežraly zaživa. Postupně jsem dýchala míň a míň, zavřela jsem oči a počítala.

Jedna, dva, tři, čtyři, pět…

Z temnoty jsem se probudila po čase, který působil jako několik hodin. Stála jsem před dvěma zrcadly, oděná v jednoduché bílé noční košili.

„Co se stalo?“ ptám se zrcadel, ale ani v nejmenším neočekávám odpověď. Byla to řečnická otázka, taková, na kterou odpověď sice chcete, ale nepředpokládáte, že ji dostanete.

Ale zrcadla odpověděla.

„Zemřela jsi, drahá.“ Mluvila najednou, jako jeden hlas. Nevím, jak jsem to poznala. Ale… prostě jsem to věděla.

„Máš šanci si vybrat.“

Nechápala jsem, co se děje. Smrt je přece konec. Vždyť není cesty zpět.

„Copak mám na výběr?“

Proč se za námi maminka nevrátila, pokud taky měla možnost?

„Nenabízíme to všem. Jen těm, kteří mají ve svém životě ještě něco nedořešeného.

„Vy mi čtete myšlenky?“ zeptala jsem se nervózně. O takových schopnostech jsem četla jen v knihách, byla jsem si jistá, že je to jen výplod lidské fantazie.

„Ano,“ odpověděla, „víme přesně, co se děje v tvé hlavě. Víme o všech křivdách. A nabízíme ti způsob, jak se pomstít těm, kteří ti ublížili. Stačí jen říct.“ Tón, kterým mluví, je podmanivý. Nutí mě přemýšlet a zvažovat moje možnosti.

Najednou se v zrcadle objeví můj otec.

„Nelo. Nejsi nic, víš to? Jsi jenom omyl, který tvoje matka porodila. Nejsi moje dítě. Nikdy jsi nebyla a nikdy nebudeš. Jsi nicka.

Jsi jenom omyl.

Nejsi moje dítě.

Jsi nicka.

Nelo. Nelo. Nelo.

Věty, které jsem za svůj život slyšela tolikrát, že se mi navždy vryly do hlavy. Jméno, které nikdy nebylo dočista moje. Byla to zbraň. *Jeho* zbraň.

„Vážně chceš, aby tenhle muž vyvázl bez trestu?“ zeptalo se druhé zrcadlo, zatímco mé oči byly pořád upřené na muže, který nikdy nebyl můj otec. Ne doopravdy.

„Nechci.“ Rozhodla jsem se. Nebo jsem byla rozhodnutá už předtím?

„Dobře, drahá.“

Temnota. Nic víc než temnota.

Když jsem znovu otevřela oči, necítila jsem, že jsem naživu. Oči mě pálily a do hlavy mě bodaly tisíce malých jehliček, ale ruce praskaly silou. Takovou, kterou jsem předtím nikdy nezažila. Připadalo mi, že se moje tělo brzy pod takovým tlakem roztrhne, že se mi žíly roztříští, jenže nic takového se nestalo.

Síla mi našeptávala. Říkala mi přesně co mám dělat. Chci se pomstít. Chci, aby otec trpěl. Chci, aby zaplatil. A ta moc toho byla schopná.

Celý zámek by znovu lehnul popelem, kdybych chtěla.

Jenže já chtěla něco lepšího. Nenápadnějšího. Něco, čemu jen tak neuprchne.

Den po dni jsem ze zahrad sledovala, jak můj otec dává svůj milovaný zámek kousek po kousku dohromady. Jak znovu buduje svoji pýchu. A potom, jen co si užil první hostiny a prvního lovu, jsem zámek nechala zmizet. Z map, z myslí obyvatel, ze vzpomínek všech, až na *mého otce.*

Zůstal sám ve svém zámku, zamčený a zapomenutý. Stalo se mu přesně to, co on mně dělal celá léta. Nikdo už si na něj nikdy nevzpomene. Nikdo neuvidí jeho vznešený domov, nikdo už ho nebude uctívat.

Tlak v mých žilách ten den ustoupil, a stejně tak ustoupila křivda, která se zavrtala hluboko do mého mozku. S klidem v duši jsem odešla do země mrtvých.

Možná že moje smrt nakonec nebyla tak marná.

BABIČČINO POSLEDNÍ PŘÁNÍ

ELIŠKA ŠINDELÁŘOVÁ

Sedím ve svém starém houpacím křesle naproti své nemocné babičce, o kterou se od smrti svých rodičů musím starat úplně sama. Většinou toho moc nenamluví, a když ano, tak to, co řekne, často vůbec nedává smysl. Zrovna doce-

la nedávno mi například vyprávěla o tom, jak se její sestra před pár lety přestěhovala do Aurónie, země na druhém konci světa. Jenže ona žádnou sestru nemá, a nikdy neměla. Když jsem se jí to snažila vysvětlit, neposlouchala mě a tvrdohlavě mě stále přesvědčovala o své pravdě. Nakonec jsem se rozhodla opravování vzdát a místo něj jsem začala přitakávat a smutně vzpomínat na dobu, kdy si ještě aspoň pamatovala moje jméno. „Eleanor," osloví mě chybně. *Elisabeth, babičko, je to Elisabeth,* řeknu si v duchu. „Už si vzpomínám!" vyhrkne vítězoslavně, „už si to pamatuju. Musíme je zachránit. Pojď se mnou!" pronese. A spíš než její slova mě nejdřív zmatou její oči. Dříve tak dezorientovaný, prázdný pohled, na který jsem si už za ty roky zvykla, se změnil na ten vševědoucí, přítomný, který si jen matně vybavuji z dětství. „Kam, babičko? Koho musíme zachránit?" ptám se horlivě. Normálně bych tomu nevěnovala tolik pozornosti, ale musím přiznat, že náhlá změna v jejím obličeji mě lehce rozrušila.

„Už delší dobu mám pocit, jakoby se mi vracela nějaká vzpomínka, dlouho vidím její záblesky před očima, avšak do téhle chvíle jsem si nedokázala vzpomenout na ten celek. Ale teď už vím. Potřebuji, abys mě dovezla k Havranímu hradu. Po cestě ti všechno vysvětlím." Když zmíní Havraní hrad, o kterém jsem v životě neslyšela, moje naděje se roztříští na tisíc kousků. Přesto, že jsem se snažila samu sebe přesvědčit, že se babička už nevzpamatuje a že radši nemám v nic doufat, se v mé hlavě ozýval ten tichý, nevýrazný hlásek, který ještě aspoň nějakou naději měl. Teď však utichl i on. „Babičko, je mi to líto, ale žádný Havraní hrad neexistuje," povím jí smutně. Ona se na mě ale k mému překvapení jen usměje. „Eleanor, jsem si vědoma toho, že jsem stará, za chvilku umřu a většina věcí, co říkám, jsou nejspíš blbosti, ale tímhle jsem si na sto procent jistá. Tuhle vzpomínku jsem totiž nezapomněla kvůli stáří a nemoci, musela v tom být zapletená magie."

„Magie? Ale magii přece mohou ovládat jen členové královské rodiny. Neříkej mi, že máš nevyřízený účty s králem!"

„Neboj, já osobně jsem nic neudělala. Jak jsem řekla, všechno ti vysvětlím cestou tam."

„Babi, furt se mi to nějak nezdá, fakt jsi si jistá?"

„No tak, snad splníš svojí babičce její poslední přání!" Svými posledními slovy mě umlčí a jdu se připravit na cestu. Ve svém pokoji si ještě rychle prostudu-

ji mapu našeho ostrova Islan, abych ten hrad zkusila najít. *Třeba jsem ho jen celý život přehlížela,* pomyslím si. Jenže ani po čtvrthodině hledání v mapě neuspěji.

Když se převlečená vracím do obývacího pokoje, jsem si opět jistá, že si to babička vymýšlí. Nemám však to srdce jí odporovat, a tak ji na vozíčku odvezu ven z chalupy a čekám na její instrukce. „Myslím si, že musíme jet rovně, přes Trpasličí les a potom doleva, na jih. Neměla by to být dlouhá cesta," dořekne, já se na ni usměji a vydáme se na cestu. Zrovna procházíme kolem místa, kde jsem dřív s kamarády často lezla po stromech a hrála si, když poprvé za cestu babička promluví: „Dávno, dříve než ses vůbec narodila, naší zemi vládl král Darion VII., což předpokládám víš. Co ti ale nikdo neřekne je to, že to byl velmi podlý a zlý muž. Nikdo ho neměl rád, kvůli jeho krutému režimu, v němž ženy nesměly vykonávat jinou práci než tu v domácnosti a muži museli chodit do války. Všichni byli za sebemenší přestupky přísně trestáni, od veřejného bičování až po popravy. Všichni se ho však moc báli, než aby něco řekli, na každém rohu měl špehy a strážníky, až jsme se na veřejnosti báli vůbec promluvit. A když už někdo sesbíral odvahu mu odporovat, byl také tvrdě potrestán, což ostatní jen ujistilo, aby mlčeli. A tak se jeden hrabě, Declan Dobrotivý, v domnění, že by jeho slovo mohlo mít větší váhu než slovo poddaných a… a… kde jsem to byla?"

„Mluvila jsi o Declanovi Dobrotivém."

„Á, ano, děkuji. Tak, Declan Dobrotivý na jedné z pravidelných veřejných audiencí projevil svůj nesouhlas s režimem, s celým svým lidem za zády. Bohužel však Dariona podcenil, protože jeho odpovědí na Declanovy výroky bylo to, že ho společně s jeho lidem uvěznil v jeho sídle, Havraním hradě. Teď, když se na tu dobu rozpomínám, domnívám se, že vymazal všem obyvatelům ostrova vzpomínky na ten hrad, aby se nesnažili je osvobodit. Jeho kouzlo ale po jeho smrti začalo ztrácet svoji sílu a já si to všechno znova pamatuji, takže by i hrad už mohl být odemčený. Moje kamarádka Sienna byla dcera Declanovy poddané, je tam uvězněná. A i kdyby se nám nepovedlo ji zachránit, chci aspoň ještě jednou v životě vidět její domov," zakončí svůj monolog. Chvilku opět jedeme v tichu, než babička najednou promluví: „Zastav, Eleanor, už jsme tady!" Na její pokyn se zastavím, ale když se rozhlédnu kolem, žádný hrad nevidím, což mi připomene, že i když mi babička odvyprávěla jeho příběh tak detailně, pořád je tu možnost, že přece jenom neexistuje. Babičce dojde, že mám stále pochyby, a tak

svým dlouhým hubeným prstem ukáže na první pohled jednoduše přehlédnutelnou stavbu celou pohlcenou břečťanem. „To je on. Pojď dovnitř," řekne mi. Přikývnu a rozvážným krokem se společně s ní rozjedu směrem k hradu.

Když jsme přímo před ním, vypadá mnohem impozantněji než zdálky. Přesto, že je vidět, že se o něj už dlouhá léta nikdo nestaral, ještě není těžké si představit tuhle stavbu jako sídlo váženého hraběte. Vstup tvoří dřevěná brána vysoká, dle mého odhadu měří přes 3 metry, s železnými klepadly a mohutnou klikou, za kterou se pokusím zatáhnout. Zprvu mi to nejde a zaplaví mě vlna zklamání. Podruhé však zatáhnu silněji a dveře se nakonec přece jenom pomalu otevřou. Podívám se na svoji babičku, která se na mě usmívá, očividně šťastná. Zvědavě vkročím dovnitř, jen abych zjistila, že vnitřek hradu se zdá být liduprázdný. Ani když si pozorně prohlédnu majestátní chodby, které jsou na první pohled mnohem lépe udržované než exteriér hradu, se mi kromě postav na obrazech ve zlatých rámech nenaskytne na nikoho pohled. I tak to ale nevzdávám a z plných plic zakřičím: „Haló! Je tu někdo?" Po chvilce se mi reakce dostane v podobě zvuku bosých nohou běžících po chodbě a za moment se do hlavního sálu přiřítí dívka přibližně v mém věku v jednoduchých domácích šatech, s nádhernými blonďatými vlasy dlouhými až po pas. „To snad není pravda! Vy přece nejste z našeho hradu! Kdo vlastně jste? Znamená to, že už jsme volní?" vychrlí na nás. Chci se ujmout slova a vysvětlit naši situaci, ale babička mě předežene. „Sienno, to jsem já, Agatha, Agi, pamatuješ si mě, ne?" začne, a já v dívce poznám její drahou kamarádku, „Darion nám musel vymazat vzpomínky na váš hrad a všechno, co se stalo. Ale už jsem tady. Už je to dobrý," pronese. Emoce v Sienině obličeji se rázem změní ze zmatení na smutek smíchaný se štěstím. Po tváři se jí skutálí jedna osamocená slza a hned potom se vrhne mé babičce do náručí. Obě se rozpláčou a já je nechám si užít své znovushledání, zatímco dojetím také uroním pár slz. Moje srdce zaplní hlavně radost z toho, že jsem babičce i přes mnohé pochyby prosbu splnila.

Po chvilce se Sienna pomalu odtáhne a rukávem svých šatů si otře napuchlé oči. „Omlouvám se, že jsem tě hned nepoznala, Agi, ale neuvědomila jsem si, jak dlouho tady ve skutečnosti jsme. Darion tu zastavil čas, aby nikdo z nás nezemřel na stáří, očaroval všechna okna, abychom z nich nemohli vyskočit a zamkl hlavní bránu, abychom tu trpěli navždy." Při jejích slovech se mi udělá husí

kůže. Samozřejmě jsem z babiččina vyprávění moc dobře pochopila, že Darion byl strašně krutý člověk, ale teď, když jsem následky jeho činů viděla na vlastní oči, připadalo mi to tak reálné, až se mi z toho dělalo fyzicky zle. „To je… příšerné," uznám, a Sienna přikývne. „Počátek našeho pobytu zde by se dal popsat jedním slovem: panika. Někteří nesčetněkrát marně zkoušeli hlavní bránu otevřít, jiní zalezli do kouta, kde jen potichu plakali… ale za tu dobu jsme se tu s tím tak nějak vyrovnali, nebo si na to spíš zvykli, izolace od okolí se stala každodenní záležitostí a téměř všichni pokusy o útěk vzdali," řekne a najednou se zastaví, „ano, ostatní. Musím jim říct, že jste přišly. Budou z toho nadšení. Obzvlášť Declan, samozřejmě," lehce se na mě usměje a ještě předtím, než se otočí, se podívá na moji babičku a zděšeně vytřeští oči. Zmateně se na babičku taky podívám a moje srdce se při pohledu na ni rozpadne na kusy. Babička úplně zbledla, oči má prázdné, a nevypadá to, že by dýchala. Když se k ní rozběhnu, cítím jak mi vodopády slz smáčejí tváře. Opatrně s ní zatřesu, ale neprobere se, opravdu nedýchá. Kleknu si vedle ní, a jediné, na co se v tu chvíli zmohu je brečet. A zatímco tam takhle sedím, uklidňuje mě pouze vědomí, že jsem jí mohla splnila její poslední přání.

CENA IVONY BŘEZINOVÉ 2026

VÍTĚZNÉ PRÁCE V KATEGORII 15–18 LET

ARCHITEKTURA NICOTY

KRISTÝNA DOBEŠOVÁ

Dlouho jsem věřila, že ten hrad je jediné bezpečné místo v mém životě. Bylo to moje místo. Měla jsem přece nad vším kontrolu, nebo ne? V mapách, které znali mí přátelé a rodina, ale neexistoval. Na jejich mapách byly hlučné restaurace, oslavy a společné stoly, které se prohýbaly pod tíhou jídla a smíchu. Jenže v jejich místech mi bylo těsno. Cítila jsem se neforemná, rozlitá, nekontrolovatelná. A tak jsem ho našla, nebo on našel mě?

Stál na vrchu skalnaté hory, obklopený mlhou, aby na něj nikdo neviděl, aby nikdo nepoznal, co se opravdu děje uvnitř. Byl kamenný, šedý a dokonale tichý. Prvních pár měsíců to bylo vítězství. Stačilo zavřít těžkou dubovou bránu a svět venku přestal existovat. Uvnitř vláda přísná matematika – čísla a tabulky, které jsem postupem času začínala znát nazpaměť. Každý den jsem pečlivě vymetala prach z prázdných sálů a radovala se z toho, že jsou mé kroky na kamenné dlažbě čím dál lehčí. Téměř jsem se vznášela. „Tady jsi pánem ty," šeptaly zdi hradu za noci, kdy mě budil mráz. „Tady máš svoje hranice."

Jenže hrad měl tajemství, které mi v té lákavé brožuře zamlčeli: Hrad se stavěl z mé vlastní hmoty. Čím vyšší byly věže, tím průsvitnější byla moje kůže. Čím silnější byly hradby, tím slabší byl tlukot mého srdce. A čím víc jsem hrad opevňovala, tím rychleji jsem společně s ním mizela z map všech, kteří mě milovali. Moje máma jednou stála pod hradbami. Viděla jsem ji úzkou štěrbinou jako malou, bezvýznamnou tečku pokrytou mlhou. Křičela tak zoufale, až se jí lámal hlas: „Kde jsi? Nevidím tě! Kam jsi zmizela?" Chtěla jsem jí odpovědět. Otevřela jsem ústa, abych vykřikla, že jsem tady, na vrcholu své dokonalé věže. Ale hradní příkop byl moc hluboký a můj hlas se v něm ztrácel.

Uvnitř hradu začalo mrznout, i když bylo venku léto. Zásoby v hradní kuchyni jsem nejdříve zamkla na sedm západů a pak je nechala shnít a vyhodit. Čistota hradu přece vyžadovala absolutní prázdnotu. Každé sousto, které bych pozřela, mi připadalo jako špína, která by poničila ty krásné mramorové chodby. „Jsi spokojená?" zeptala se mě jednou v noci hladomorna, nejhlubší část hradu, která se stala mou ložnicí. „Jsem… lehká," odpověděla jsem a v mých očích se zr-

cadlila jen tma. „Nejsi lehká," zasyčel hrad. „Jsi prázdná."

V tu chvíli jsem se doplazila k zrcadlu v trůnním sále. Neviděla jsem v něm vítěznou královnu. Viděla jsem zříceninu. Moje oči byly propadlé jako zapomenuté studny a vlasy připomínaly suchou trávu na opuštěném nádvoří. Hrad mě pohlcoval. Už jsem nebyla jeho paní, byla jsem jeho obětí. Chtěla jsem odejít, hradu se zbavit, ale tenhle druh hradu se neopouští chůzí. Musela jsem ho zbourat zevnitř, kámen po kameni, vlastníma rukama. Každý kámen, který jsem ze zdi vytrhla, symbolizoval každé sousto, které jsem se donutila spolknout, každou slzu, kterou jsem dovolila druhým vidět. Hrad se bránil, ale já se nevzdala. Jakmile padla první věž, ta nejvyšší, postavená z pýchy na vlastní hladovění, skrze prach a sutiny pronikl první skutečný sluneční paprsek. Nebyl studený a bílý jako hradní světlo. Byl teplý a voněl po hlíně a životě. „Vidím tě!" ozval se zdálky hlas mé mámy, tentokrát blíž, mnohem blíž. Ale já věděla, že tak jednoduché to nebude.

Dnes už na tom kopci nestojím. Hrad tam stále je a v mých snech občas ještě zastíní slunce, ale už je to spíš vzdálená zřícenina. Je to jen stín na horizontu, připomínka doby, kdy jsem věřila, že mizení je vítězství. Už ho nekreslím do svých map a nedovolím mu, aby určoval mé hranice. Místo toho ho nechávám zarůst plevelem a zapomněním.

Architektura nicoty totiž měla jediné pravidlo: čím silnější zeď, tím slabší já. Sliboval mi absolutní moc, ale vyžadoval za ni mou absolutní neexistenci. Sliboval mi trůn, ale chtěl za něj mou krev i dech. Dnes už vím, že nejsem z kamene. Jsem z masa, z chyb a z odvahy nechat se vidět v plném světle. Už se neschovávám. Už nehledám dokonalost v prázdných sálech. Odmítám být vězněm vlastní dokonalosti. Volím si být nedokonalou, ale skutečnou. Volím si být vidět – ne jako silueta na věži, ale jako člověk, který se konečně vrátil domů, k sobě samé. Volím si nebýt vězněm své anorexie.

KOMNATY TICHA

KATEŘINA KODADOVÁ

Moderní mapy jsou kruté svou přesností. Satelity nad našimi hlavami sledují každý centimetr planety. Odhalují zapomenuté posedy v lesích i rezavé střechy starých stodol. Svět se smrskl na souřadnice, kde už není místo pro tajemství. Říká se, že co není na mapě, neexistuje. Jenže já, my, my jsme důkazem, že se pletou.

Existují totiž místa, která mapy nezachycují. Ne proto, že by byla malá, ale proto, že jsou tvořena jinou hmotou než kámen a hlína. Jsou vytesaná z ticha, které nastane, když člověk přijde o kus sebe.

Když jsem ten den vyšel z domu, neměl jsem cíl. Vlastně jsem neměl ani směr. Moje nitro mi připadalo jako dům po požáru. Zvenčí ještě stojí, ale uvnitř je jen prázdno a popel. Šel jsem lesem, který jsem od dětství znal, ale přesto mi přišel cizí. Cestou jsem si říkal, zda má ještě cenu tu být. Odejít, být zapomenut a už se nevrátit. Přejít na druhý Břeh. Cesta se začala zužovat. Vedla jen jedním směrem. „Co to…? To tu nebylo nebo?“ Majestátní hrad se tyčil na vrcholku kopce. Čím blíže jsem byl, tím více jsem měl zvláštní pocit. „Ta energie, je to cítit ve vzduchu,“ pomyslel jsem si.

Věže toho hradu byly podivné. Nekončily špičkami, které by protkávaly mraky, ale jako by se v polovině cesty k nebi prostě rozpíjely do mlhy. Vypadaly jako nedopsané věty. Celá stavba působila křehce, jako by ji pohromadě nedržela malta, ale jen kolektivní smutek všech, kteří sem kdy zabloudili.

Prošel jsem pod masivním obloukem brány. Čekal jsem chlad, pach plísně a tlejícího listí, ale místo toho mě obklopila vůně, kterou jsem znal až příliš dobře. Byla to vůně vypraného povlečení u nás doma, když mi bylo deset let. Vůně tátova tabáku a mámina jasmínového čaje. Ten hrad mě nechtěl vyděsit. A chtěl mě obejmout.

Zastavil jsem u vysokých dubových dveří vedoucích do hlavní síně. Když jsem na ně položil ruku, dřevo nebylo studené. Pulzovalo. Hrad dýchal se mnou.

„Je tu někdo?“ zavolal jsem. Můj hlas se nevrátil jako ozvěna. Prostě zmizel. Pohltily ho stěny, hrad každé slovo okamžitě uložil do svého archivu ticha.

Otevřel jsem dveře a čekal jsem cokoliv, prázdnotu, ohlušující ticho, zaprášený sál. Místo toho jsem vstoupil do pokoje, který jsem neviděl dvacet let.

Byl to můj dětský pokoj. Ta samá vůně pastelek a starého dřeva, ten samý flek na koberci, kde jsem kdysi rozlil inkoust. Ale bylo to něco jinak. Na posteli ležela stavebnice, kterou jsem nikdy nedokončil, a u okna stála moje mladší verze. Kluk, který ještě věřil, že svět je bezpečné místo. Nepodíval se na mě. Ale cítil jsem jeho přítomnost jako tlukot vlastního srdce. V tu chvíli mi to došlo. Ztratil jsem toho chlapečka v sobě. Toho, který se nebál selhání. Ten hrad mi ho nevracel, on mi ho jen ukazoval. Říkal mi: „Tohle se stalo. Tohle jsi byl ty. A to, že jsi o to přišel, není jen tvoje zdání. Je to pravda." V tom tichu se mi poprvé po měsících chtělo nadechnout. Ucítil jsem bolestivý klid.

Procházel jsem další sály a nebyl jsem sám. Hrad hostil i jiné stíny lidí, kteří sem zabloudili stejnou branou neviditelných ztrát.

V jedné z bočních kaplí seděla žena. Před ní nestal oltář, ale prázdná dřevěná kolébka. Svět venku jí do očí tvrdil, že nemá proč truchlit, že to „nic nebylo". Že se to prostě stává a život jde dál. Ale tady, v hradě vymazaném z map, byla její ztráta zhmotněná do každé třísky toho dřeva. Hrad jí nevrátil dítě z masa a kostí, ale dal její bolesti místo k truchlení. Viděl jsem, jak se jí v tom absolutním tichu narovnávají záda. Odcházela pomalu, s pohledem upřeným před sebe, ne proto, že by zapomněla, ale protože poprvé cítila, že její smutek není bláznovství, ale fakt, že její prázdná náruč v tomto vesmíru má své místo.

Kousek od ní, v zaprášené knihovně, seděl mladík. V rukou svíral dopis, který nikdy neodeslal. Byl určený lásce jeho života. Svět se mu vysmíval, že jde o „malichernost, o středoškolské pobláznění". Ale hrad mu otevřel okno do budoucnosti, kterou s ní mohl mít. Viděl tam společné snídaně, hádky o drobnosti i stáří. Hrad mu potvrdil, že neztratil jen holku ze sousedství, ale celý jeden vesmír možností. A v tom potvrzení našel klid. Už nemusel nikomu nic dokazovat. Jeho zlomené srdce dostalo v hradních kronikách svou vlastní kapitolu.

Vykročil jsem za těmi ostatními. Šel jsem zpět k bráně, zpět do světa map a přesných souřadnic. Ale na okamžik mě zamrazilo. V tu chvíli mi došlo: „Tenhle hrad nebyl jen cílem mé cesty. On byl mým odrazem." Každá moje pochybnost, kterou jsem se bál vyslovit, tady byla chodbou. Každé moje tiché selhání, které svět přehlížel, tady tvořilo celou komnatu. Nebyl jsem jen pouhý návštěv-

ník, který náhodou zabloudil. Byl jsem součástí téhle architektury už dávno, jen jsem o tom nevěděl.

Hrad na mapách nenajdete, protože mapy zaznamenávají prostor, ne prázdno v nás. Je to důkazem existence bolesti, kterou svět ignoruje. Když jsem procházel bránu zpět, tíha v mých nohou zmizela. Stejně jako ta žena, já jsem teď mohl odejít. Hrad mi ukázal to, co jsem potřeboval slyšet: „To, co jsem ztratil, bylo skutečné." Ale já už jsem ztracený nebyl. Proto teď už vím, že i to, co na mapách chybí, má ve světě své místo.

HRAD JMÉNEM ZAPOMENUTÝ

JANA KUDLÁČKOVÁ

„Pan Mustang? Já jsem Agatha Vale. Moc děkujeme, že jste přijal naše pozvání. Jsme si vědomi, jak nepříjemné toto pro vás musí být, takže pokud souhlasíte, rovnou můžeme začít," pověděla soucitným hlasem moc milá novinářka.

Nikdy jsem si nemyslel, že se v téhle pozici ocitnu. Ale jsem tady. Přesně o padesát let, čtyři měsíce a dvanáct hodin později.

Ještě chvíli jsem si v hlavě přemítal důležité momenty, jež chci zmínit, než jsem odpověděl prostým „děkuji" a následoval paní Vale do útulné místnosti s dvěma křesly. Nebýt kamer a mikrofonů, skoro bych zapomněl, co tu vlastně dělám. Ale k mému překvapení jsem stále docela klidný. Přestože jsem jen několik minut od toho vyprávět ten nejstrašlivější zážitek.

Proud mých myšlenek přeruší jemný ženský hlas. „Můžeme tedy začít?" Zlehka přikývnu, načež Agatha dodá: „Mám připravených pár otázek, ale myslím si, že bude znít lépe, když budete celý příběh vyprávět sám. Kdybyste si chtěl dát během nahrávání kdykoli pauzu, stačí říct." Nepřemůžu se na nic lepšího než znovu přikývnout, protože tíha okamžiku se na mně již začala podepisovat. Zhluboka se nadechnu, zavřu oči a začnu si promítat sled událostí z onoho dne.

Před 50 lety

„No to snad ne! Čím jsem si to zasloužil, že mi přijeli na pomoc slavní archeologové Adrian Mustang a Simon Miller?“ hlásal Felix ještě předtím, než jsme vůbec vystoupili z auta. Byl to právě on, kdo nás zavolal, že se mu něco nezdá. Podle toho, co nám bylo zběžně vysvětleno, narazili dělníci při stavbě obchodního centra na kamennou zeď, která se jeví být součástí většího komplexu.

„Nikdo jiný si na to netroufl,“ vtipkoval Simon, který je přesvědčen, že by se mohlo jednat o část zapomenutého hradu, o němž si přečetl v kronice, kterou jsme jednou našli hluboko v zemi v překvapivě dobrém stavu na to, jak byla stará. Lokalita i čas nálezu, jenž byly v kronice určeny, by odpovídaly. Avšak já tomu nevěřil. Pro mě to bylo až příliš neuvěřitelné.

Nebyl čas ztrácet čas, a tak jsme se pustili do práce. Uběhly týdny, ale zeď se stále nepodařilo odkrýt celou. Jako by byla nekonečná. Jediné, co se nám podařilo zjistit, byl fakt, že původně pochází ze čtvrtého století.

Trvalo asi dva měsíce, než se nám konečně podařilo určit rozsah stavby, a nejen to, také se potvrdilo Simonovo tvrzení, že se jedná o hrad. Při tomto zjištění mi přeběhl mráz po zádech. Pokud se opravdu jedná o ten hrad, pak to, co nás čeká, bude katastrofa, kterou s největší pravděpodobností nepřežije nikdo v okruhu dvě stě kilometrů.

Ačkoliv já bych od toho dal ruce pryč, Simon si to nenechal vymluvit. A co bych to byl za parťáka, kdybych ho v tom nechal. Během krátké debaty jsme se rozhodli, že zkusíme najít vchod.

Po několika hodinách usilovného hledání jsme ho opravdu našli. A stejně jako všechny hradby, i vchod byl nadmíru zachován. Nepokrývaly ho žádné pavučiny ani nevypadal opotřebovaně.

„Jsi si opravdu jistý, že je to dobrý nápad?“ ujišťoval jsem se ještě předtím, než vzal Simon za kliku. Jen přikývl a dveře otevřel. Před námi se rozprostřela osvětlená chodba. To není dobré. V ten moment jsem přesně věděl, co se bude dít.

Z chodby se z ničeho nic zvedl obrovský poryv větru, který nás odhodil dozadu. Při každé snaze se zvednout jsme byli ještě více přitlačeni k zemi. Silný vítr zanedlouho vystřídala mlha, tak hustá, že nebylo vidět ani na krok. Při snaze se alespoň trochu zorientovat jsem zahlédl Simonův pohled, který vyjádřil vše, co jeho slova už nikdy nemohla. Následující události se semlely vskutku rychle.

Ze dveří se vynořilo několik tisíc malých dvouhlavých mužíků se sekerami a postupně, vždy jedním nápřahem, usmrtili všechny členy výzkumného týmu. Když už jsem myslel, že je řada na mně, přistoupil ke mně nejstarší a řekl: „Někdo musí vyprávět tenhle příběh."

„Pane Mustangu? Slyšíte mě?" praví starostlivým hlasem paní Vale. Zmateně se na ni podívám, ale pak mi to vše dojde. „Ano, jen ještě nejsem připraven vyprávět tenhle příběh. A možná nikdy ani nebudu."

RODINNÉ DĚDICTVÍ

DAVID MAREŠ

Spoléhat sám na sebe jsem se naučil velmi brzy. Matka mi zemřela při autonehodě ještě dřív, než jsem si ji stačil zapamatovat. Otce jsem ztratil ve svých jedenácti, zmizel za nevyjasněných okolností a ani rozsáhlé pátrání nepřineslo žádný výsledek. Jako by se po něm slehla zem. Případ se bezvýsledně uzavřel a já skončil v sirotčinci. Roky strávené mezi šedými stěnami ústavu mě naučily, že lidé mohou zmizet ze dne na den, a proto jsem si v sobě vypěstoval touhu po naprostém klidu a samotě.

Bylo mi pětadvacet a žil jsem zdánlivě úplně obyčejný, nenápadný život. Zatímco moji vrstevníci vyhledávali ruch velkoměsta, já utíkal jinam, do hlubokých lesů a opuštěných hor. V lese, kde jsem slyšel jen šumění stromů a křupání větviček pod nohama, jsem nacházel jedinou opravdovou jistotu a ticho, které mi v běžném životě chybělo. Myslel jsem, že tohle je celý můj příběh. Mýlil jsem se.

Narozeniny jsem nikdy moc neslavil. Tentokrát ale dorazil dopis. Na obálce bylo červeným zdobným písmem napsáno jen „Všechno nejlepší". Opatrně jsem ho otevřel. Jemný papír jako ze starých map, vínově rudá vosková pečeť.

Bylo mi skoro líto ji porušit.

Uvnitř se nacházel další kus papíru.

„Ahoj, Viktore,

předně ti chci popřát všechno nejlepší k tvým pětadvacátým narozeninám.

Důvod, proč ti píšu, je ten, že po smrti tvého otce na mě spadla odpovědnost ti předat vaše rodinné dědictví.

Tvůj otec u mě schoval jednu věc, kterou ti chtěl v tento den předat. Správně ti to měl samozřejmě dát on sám a osobně, ale to už bohužel není možné. Hrozně mě mrzí, že to muselo dopadnout takhle, vím, jak moc by si přál u toho dnes být.

Nemůžu ti to poslat poštou a nechci to nechávat někde ležet, musím ti to předat osobně do vlastních rukou.

Bydlím na samotě kousek od města, hned na kraji lesa. Nechci o tom psát víc v dopise, tak se za mnou prosím co nejdříve stav.

Opatruj se.

Ruda“

O tom člověku jsem nikdy neslyšel. Chvilku jsem uvažoval, jestli mě nechce jen nachytat, ale zvědavost byla silnější. Po rodičích toho moc nemám, jen pár fotek a náhrdelník po matce.

Hned druhý den jsem zamířil k chatě na kraji lesa. Cesta trvala asi půl hodiny. Nejistě jsem zaklepal a po chvíli se ve dveřích objevil starší muž s širokým úsměvem.

„Ach, Viktore! Ty si teda vyrostl, když jsem tě naposledy viděl, byl jsi asi takhle vysoký,“ ukázal ke svému pasu. „Jsem Rudolf, ale říkej mi Ruda. Je libo čaje?“ „Ne, děkuji,“ odmítl jsem. Posadil se naproti a jeho úsměv se pomalu proměnil ve vážný výraz. „Viktore, tvůj otec mě něčím pověřil těsně předtím, než… se ztratil.“

Podal mi dřevěnou krabičku, ručně vyřezávanou, ze dřeva, které jsem nikdy neviděl, s mechanismem zdobeným znakem a nápisem Charles Vane. Jménem mého otce. Uvnitř bylo nádherné pero z drahých kovů posázené drahokamy, v hedvábném sáčku pečeť s mým vlastním jménem a složený kousek papíru.

„Milý Viktore,

dnes je den tvých 25. narozenin, to je pro náš rod velmi významné číslo.

Po dovršení tohoto věku obdrží každý Vane vlastní pečeť a pero.

Od tohoto dne se hodně změní, je mi líto, že u toho nemůžu být, ale můj přítel Ruda tě zaučí. Je zkušený a hodně tě toho naučí, jen je občas trochu složitý, ale myslí to dobře :)

Přeju ti hodně štěstí.

S láskou

Táta“

Četl jsem to s třesoucíma rukama. „Pocházíš z jednoho z nejvýznamnějších rodů kartografů,“ řekl Ruda. „Pečeť a pero dostane každý člen rodu po dovršení pětadvaceti let, jsou to tvé poznávací znaky.“ Odmlčel se. „Tvůj otec zmizel při hledání hradu Valerius. Podle pověsti ho nechal ve 12. století vystavět Richard Lví Srdce, aby něco ukryl. Tvůj táta byl tím místem posedlý. Těsně před zmizením mi řekl, že ho konečně našel, někde v Karpatech v Rakousku.“

„Půjdu tam,“ řekl jsem pevně. „Najdu ten hrad. A dokončím to, co otec začal.“ Ruda přikývl, jako by takovou odpověď čekal.

Následující dva týdny mě bez milosti trénoval. Nad starými pergameny mě učil číst historické mapy, hledat skryté linie v krajině a rozumět anomáliím v počasí kolem hradu. Když nastal den odjezdu, měl jsem sbalený starý batoh, v kapse otcův dopis a v pouzdře na opasku pero s pečetí, symboly toho, že nejdu jako kluk ze sirotčince, ale jako kartograf.

Na vlak jsem nastupoval bez jediné pochybnosti. Cesta trvala osm hodin, ale připadala mi jako půl hodiny.

Do Murau jsem dorazil při západu slunce a přespal v místní hospodě. Postarší lesník mi u večeře vyprávěl o temných postavách a nepřirozených šelmách, jako by to nebyla varování, ale pohádky. Nic z toho mě nezastavilo. Druhý den ráno jsme vyrazili spolu, znal kraj jako svou dlaň.

Když jsme dorazili ke kamennému útvaru, který nešlo překonat jinak než výstupem, zastavil. Řekl mi, že dál je příliš nebezpečno. „Musím něco dokončit,“ odvětil jsem. Pochopil a popřál mi hodně štěstí.

Výstup byl zrádný, ale z vrcholu jsem v dálce uviděl zlověstnou věž trčet nad mořem mlhy. Věděl jsem, že jsem na správné cestě. Další dva dny jsem se prodíral hustým porostem s neustálým pocitem, že mě někdo bedlivě sleduje, až přede mnou stanula těžká kovová brána staré pevnosti. Mráz mi přeběhl po zádech. Tohle byl hrad Valerius.

Protáhl jsem se dírou v bráně, jejíž tyče byly zohýbané jako drát. Sotva jsem vstoupil na nádvoří, vyrazila na mě z tmavého rohu stvůra. Dlouhé paťáty, sliny tekoucí z groteskní tlamy, žebra napínající jemnou kůži. Ohnal jsem se a minul. Netvor mě odhodil stranou nepřirozenou silou. Vstal jsem, shodil batoh a bojoval dál. Stačil jsem zasadit několik ran, sám jsem dostal hluboký šrám přes hruď. Krev mi prosakovala tričkem a před očima se mi začalo stmívat. Stvůra otevřela tlamu k poslednímu zásahu. Ze zoufalství jsem zdvihnul meč a stačil ho zarazit hluboko do její tlamy. S nesnesitelným výskotem padla.

Ošetřil jsem si zranění a vzpamatoval se. S tesákem jako trofejí jsem šel hlouběji do hradu. Holé kamenné zdi, vyhaslé pochodně. Uprostřed hlavní místnosti stála dokořán rozražená brána, za ní bylo cítit něco, o čem jsem radši nechtěl vědět. S praskáním prastarých pantů jsem ji zavřel a železnými výztuhami zajistil, že ven se nic nedostane.

Jakmile jsem zarazil poslední plát, převalila se přese mě vlna klidu. Na okamžik jsem cítil otcovu ruku na svém rameni.

Cestu zpět jsem strávil pečlivým mapováním terénu. Lesník mě v městečku uvítal s úlevou i překvapením, do dlaně jsem mu vložil dráp jako důkaz. Doma mě přivítal Ruda. Do jeho kanceláře jsem uložil mapu opatřenou svou pečetí a zhluboka vydechl.

Celý život jsem utíkal do lesů a hor, aniž jsem věděl proč. Teprve teď jsem pochopil, že to nebyl útěk, byl to návrat. Návrat k sobě samému, k rodu, k poslání, které na mě čekalo dávno předtím, než jsem o něm věděl. Nejsem kluk ze sirotčince, který se ztratil. Jsem kartograf rodu Vaneových. A právě jsem začal svůj první příběh.

STŘÍBRNÉ VLASY

EVA MARTÍNKOVÁ

Přichází pozdě, zasedání již několik minut probíhá. Nemůže popadnout dech a ve spěchu se posadí do řady nejblíže ke dveřím. Před ní se jeví obraz dvou stran hádajících se o setkání desítek lidí. O setkání, které v mladé generaci již debatu nevyvolává.

Zapne nahrávání na telefonu a začne zapisovat hádku, o které už zítra budou kolovat články v médiích. A ona bude jedna z novinářů, kteří o sporu informují.

Zapisuje věty, které již slyšela tolikrát. Necítí odpor k potomkům Němců. Zívne. Začne v textu citovat muže. Ani se jí nechce vymýšlet název článku.

Dopíše jí pero. Sklopí hlavu a ze své kožené brašny vytáhne nové. Psací pomůcka jí ale spadne na zem k nohám v lavici před ní. Muž pero zdvihne, otočí se na ni a podá jí ho. Ona šeptne slova díků pozorujíc jeho tmavé vlasy a hnědé oči. Muž kývne a pousměje se.

K pultíku přivolají starého pána. Kulhá. Bílé vlasy odrážejí dlouhá léta, která zažil. Jeho hlas se láme. „Začínám zapomínat jména své rodiny. Zuzana, to byla má sestra. Nacisti ji zabili. Zůstal jsem v devíti letech úplně sám… a přesto se necítím ohrožen potomky sudetských Němců. To setkání. To, které má na začátku května proběhnout, je znakem míru. Oni si nechtějí brát zpátky naše domovy. Jejich předci přece taky zažili hrůzu…“ jeho křehký hlas se ztratí v nesouhlasném křiku ostatních lidí. Stříbrné vlasy davu se novinářce spojují do výhružných bouřkových mraků, které jí nahánějí strach.

Onen tmavovlasý muž před ní si povzdechne nad hanebnými výrazy, jimiž jsou Němci označováni. Jeho noha se pod sedadlem třese. Jeho prsty se odrážejí od stolu a vytváří melodii. Bum, pa pa, bum, pa pa. Novinářka přestane pozorovat jeho záda a začne číst text, jenž dosud napsala. Nelíbí se jí. Nelíbí se jí celá tahle situace.

Přes celou místnost se ozve bouchnutí do stolu. Muž vstane. Jak jde, jeho polobotky klepou o podlahu síně. Stoupne si před pult. „Jediní, kdo tady šíří nenávist, jste vy sami! Tenhle dav na zasedání nemá co dělat! Nepomstili se Češi sudetským Němcům už dost?! Proč protestujete proti tomu, aby se sousední náro-

dy setkaly a oslavily konec války, která stála miliony životů?“

V tu chvíli jej dav svými těly vyvede ke dveřím. Křičí, jak mladí nerozumí světu. Někdo ho strčí do ramene. Křičí a nenechá se zastavit. Muž se ohlédne a jeho pohled se střetne s jejím. Jako by se celý svět zpomalil. Jen na malou chvilku. Nic neslyší. Jediné, co vnímá, jsou jeho hnědé oči.

Popadne svou brašnu a posbírá jeho věci. Viděla dost. Rozběhne se k zavírajícím se dveřím a rozzuřenému davu. Ovane ji vítr. Zahlédne vysokou, rychle odcházející osobu od magistrátu. Rozběhne se a dožene jeho rychlý krok. „Tohle je vaše,“ řekne přitom, co mu podává brašnu a kabát. „Co si to vůbec dovolili?! Takhle mě vyvést,“ muž rychle vydechuje. „Můžu vás někam vzít?“ koukne na ni. Ona nemá důvod nesouhlasit. A tak kývne.

Mlčky proplouvají uličkami Brna. Stmívá se. Jejich krok se sjednotí do stejného rytmu.

„Sedmička, pojďte,“ muž ji vezme za ruku a vtáhne do šaliny. Pustí ji na místo u okna. Pozorují páry pod lampami. Slyší jazzovou hudbu z barů a hospůdek. Fouká na ně studený vzduch z otevřeného okna. Novinářčiny tváře se ze zimy pokryjí ruměncem. Na konečné vystoupí. „Chci vám něco ukázat.“

Za posledním domem se rozprostírá louka. Muž si sedne na kamennou zídku a zapálí si cigaretu. Vyfoukne kouř. Pak se podívá na ženu, povzdychne si a pročísne si vlasy rukou. „Omlouvám se, posaďte se, prosím,“ sundá si kabát a položí jej vedle sebe. Žena se prodere přerostlou trávou, zatímco se její podpatky zaboří do bahna. Posadí se vedle něj. „Proč jste mě sem vzal?“

„Ještě před osmdesáti lety tady stálo sídlo… a dnes tu jsou jen pozůstatky,“ muž si opět potáhne. „Co se stalo?“ „Odsunuli je.“ Muž se na ni podívá, připadá jí to jako věčnost, než sklopí oči a kývne. „Ta zídka, na které teď sedíme, byla součást vily. Místní jí říkali hrádek,“ pousměje se muž. Mlčky pozoruje, jak tráva tančí ve větru. „Pak ji nechali zmizet. Smazat ze všech map.“

Sedí na kamenné zídce vily, mlčky, vedle sebe. Jen dým cigarety odkrývá, že na to místo ještě někdo nezapomněl.

ZÁHADA PŘEMĚŘICKÉHO HRADU

OLIVER PÖTZL

Byl příjemný červnový den a já seděl za dveřmi mé kanceláře, na které bylo napsáno: „Soukromý detektiv Oliver Pötzl".

Pil jsem si svou ranní kávu s cukrem, a přitom si vzal do ruky noviny a uviděl jejich titulní stranu.

„Hrad v Přeměřicích zmizel," četl jsem. Vyprskl jsem kávu přímo na ten čerstvě vytištěný papír. „Zmizel? Jak může zmizet kus historie i se skalou, na které stojí?" řekl jsem si pro sebe.

Vstal jsem, přišel jsem k polici a vytáhl velký atlas České republiky. Nalistoval jsem stranu 67, kde bylo město Přeměřice. Přimhouřil jsem oči. „To není možné, kde je ten zatracený hrad?"

Tam kde dřív byla červená tečka, která označovala hrad, byla jen šedá skvrna. Jako by někdo vylil inkoust, nebo jako kdyby to místo vůbec neexistovalo. Silnice tam sice byly, ale končily v prázdnotě.

V tu chvíli se vzduch v kanceláři prudce ochladil. Nebylo to průvanem, ale něčím vnitřním, z čeho mi naskočila husí kůže. Než jsem stačil odsunout židli, dveře se bez zaklepání otevřely. Dovnitř vstoupil muž v dlouhém černém kabátě, přestože venku bylo vedro. V obličeji měl strnulou hrůzu, kterou lidé mívají, když spatří něco, co lidská mysl nedokáže zpracovat.

„Pane Pötzle," začal chraplavým hlasem a na stůl položil starý, prorezivělý klíč, na kterém byly zbytky čerstvé hlíny a něco, co připomínalo zaschlou krev.

„Říkají o vás, že najdete všechno, i když to neexistuje. Ten hrad… on nezmizel. On se jen přesunul tam, kam za ním nikdo nechce jít," pronesl přiškrceným hlasem.

Vytáhl jsem z pouzdra cigaretu, ale nezapálil si ji. Jen jsem si ji prohlížel a sledoval toho muže. „Hrady nemají nohy, pane…" namítl jsem.

„Pavel Marek," doplnil mě a hlas se mu zlomil. „Nejde o nohy. Jde o to, co bylo pod základy. Dnes v noci, přesně ve tři hodiny, se ozval zvuk, jako když se sbíjí sbíječkou. Když jsem vyběhl z domku v podhradí, zbyla tam jen mlha. Hustá, černá mlha, ve které by ani baterka nesvítila…"

Vstal jsem a přistoupil k oknu. Pohled na klidnou ulici mi najednou připadal tak nějak falešný. Pokud měl tenhle muž pravdu, v Přeměřicích se právě otevřelo něco, co mělo zůstat navždy pohřbené pod hroudami kamene.

„Vezměte mě tam," řekl jsem přísně a pan Marek přikývl na souhlas.

Jeli jsme jeho autem, protože jsem věděl, že mé auto by bylo mnohem pomalejší a než bychom tam dojeli, zestárli bychom…

Cesta do Přeměřic trvala hodinu, ale pořád lepší než jet tím mým autem. Pavel celou cestu mlčel a občas si promnul ruce, jako by se snažil zahřát. Když jsme dorazili na místo, pochopil jsem, že noviny nelhaly. Nad vesnicí se tyčil strmý kopec, kde ještě včera dominoval majestátní hrad. Dnes tam nebyla jen prázdnota – byla tam rána.

Vystoupil jsem z auta a okamžitě mě udeřil do nosu ten pach. Síra, tlející listí a něco kovového, co mi připomínalo krev. Policejní pásky vlály ve větru, ale nikde nebylo ani živáčka. Strážníci prý odmítali jít blíž poté, co se jeden z nich začal bezdůvodně smát a pokusil se skočit ze srázu.

Vystoupal jsem až na vrchol. Zem byla hladká, jako by ji někdo odřízl obřím skalpelem. Žádné sutiny, žádné zbytky cihel. Jen kruh černé, spálené hlíny. Uprostřed té prázdnoty stál osamocený podstavec, na kterém dříve bývala socha zakladatele hradu. Teď tam ležel jen starý deník v koženém obalu.

„Ten tam ráno nebyl," zašeptal mi za zády Pavel. Jeho dech byl ledový.

Otevřel jsem deník. Stránky byly plné překotného rukopisu, který se ke konci měnil v nečitelné klikyháky. Poslední zápis byl datován včerejškem: „Pouta povolila. Přeměřice byly postaveny jako pečeť, ne jako domov. Pokud tohle čteš, stůj tiše. On slyší tlukot srdce."

„Co to má být a jak se to tady vzalo?" přemýšlel jsem.

Najednou jsem to zaslechl. Nevnímal jsem to vlastně ušima, ale spíše vibracemi. Hluboké, rytmické bušení vycházelo přímo z hloubi kopce. Jako by pod námi dýchalo něco obrovského.

„Musíme pryč, Marku," řekl jsem a instinktivně sáhl po pistoli za pasem, i když jsem věděl, že proti tomuhle mi bude nejspíše k ničemu.

„Je pozdě," odpověděl Pavel. Jeho hlas teď zněl jinak – dutě, jako by mluvil ze dna studny. Podíval jsem se na něj a ucouvl. Jeho oči už nebyly zapadlé, byly černé. Úplně černé, bez bělma.

„Hrad se nevrátí, pane Pötzle. ON si jen vzal to, co mu patřilo. A my jsme byli jen nájemníci, kteří zapomněli platit nájem."

Země pod mýma nohama se zachvěla. Z trhlin se v černé hlíně začala šířit ta samá mlha, o které Marek mluvil. Nebyla to pára, byl to stín, který se natahoval a formoval do tvaru vysokých věží a cimbuří. Hrad se vracel, ale ne do naší reality. Prolínal se s ní jako přízrak.

Slyšel jsem křik. Nevycházel z hradu, ale z vesnice pod námi. Lidé vybíhali z domů, drželi se za hlavy a klesali k zemi. Ten zvuk, to bušení, se zrychlovalo.

V tu chvíli mi to došlo. Hrad v Přeměřicích nebyl obětí, bylo to vězení. Ty tuny kamene, ty metry silné zdi, to všechno tam nebylo pro obranu hradu, ale proto, aby se to, co bylo uvnitř, nedostalo ven. A teď, po stovkách let, ta váha nestačila.

Všiml jsem si, že klíč, který mi Marek dal v kanceláři, začal ve vnitřní kapse hřát. Vytáhl jsem ho. Svítil matným, namodralým světlem. Podíval jsem se na podstavec sochy. Na jeho boku byl malý, téměř neznatelný otvor, který přesně odpovídal tvaru klíče.

Marek, nebo to, co z něj zbylo, se ke mně vrhl nadpřirozenou rychlostí. „Nedělej to! On chce vidět svět!"

Uhnul jsem a vrazil klíč do otvoru. Otočil jsem jím vší silou. Ozvalo se kovové cvaknutí a pak výbuch ticha tak silný, že mi praskly ušní bubínky. Svět se zatočil a já cítil, jak padám do nekonečné prázdnoty.

Probral jsem se v kanceláři. Na stole stál vychladlý hrnek kávy. Noviny byly čisté, po kávě na nich ani památky a titulní strana hlásala: *„Hrad v Přeměřicích slaví rekordní návštěvnost."*

„Co? Vždyť tam bylo napsáno něco jiného…" nechápal jsem. Rychle jsem odsunul židli a šel jsem k poličce. Znovu jsem vytáhl atlas a nalistoval stránku. A na dříve prázdném místě zase byla tečka s nápisem „Přeměřický hrad". „Jak to, že už to tam zase je?" snažil jsem se popadnout dech.

Srdce mi bušilo jako o závod. Byl to jen sen? Noční můra vyvolaná přílišným množstvím cukru? Sáhl jsem do kapsy. Prsty jsem nahmatal něco studeného a kovového. Vytáhl jsem to.

Byl to ten prorezivělý klíč. Ale teď byl zlomený vejpůl.

Podíval jsem se z okna na sluncem zalité město. Všechno vypadalo normálně,

ale já věděl své. Někde tam venku, v jiné vrstvě reality, hrad v Přeměřicích nestojí a v okolí čeká něco, co už nemá jméno.

A já? Já už kávu s cukrem nepiju. Ta chuť mi až příliš připomíná krev a staré železo.

ANOMÁLIE

DYLAN RAUNER

Pro mě má déšť charakter všudypřítomného šumu, který se usazuje v myšlenkách a postupně rozostřuje hranici mezi tím, co je systémová chyba, a tím, co je záměr. V určité fázi jsem přestal rozlišovat mezi oběma kategoriemi, což se později ukázalo jako zásadní nedostatek.

V SynthCorpu jsem zastával relativně nízkou, avšak technicky citlivou pozici. Moje odpovědnost spočívala v monitorování latence mezi distribuovanými uzly a konzistenci přenosů. Když se něco „ztratilo“ mezi body A a B, byl jsem jedním z těch lidí, kteří měli zjistit proč.

Po většinu času šlo o rutinní práci. Systémy fungovaly v očekávaných mezích, odchylky byly vzácné a obvykle měly banální vysvětlení. Moje směny se skládaly z nekonečné řady grafů, logů a diagnostických výstupů, které potvrzovaly, že vše proběhne přesně tak, jak má.

Teprve později jsem začal narážet na drobné nesrovnalosti.

Šlo o maličkosti: nesoulad v časových intervalech, záznamy bez odpovídajících zdrojových procesů, a především segmenty dat, které se nedaly lokalizovat.

Zpočátku jsem tyto anomálie evidoval pouze formálně.

Následně jsem jim začal věnovat zvýšenou pozornost.

V určité fázi se však staly dominantním předmětem mého zájmu, což zpětně hodnotím jako moment, kdy došlo k posunu od rutinní analýzy k osobní angažovanosti.

Pokusy o přímé trasování nepřinesly očekávaný výsledek. Standardní nástroje selhávaly. Data se ztrácela v neurčitém bodě.

Za těchto okolností jsem zvolil postup nepřímý. Využil jsem starší diagnostické mechanismy, jejichž implementace nebyla plně integrovaná do současných bezpečnostních rámců, a pokusil se rekonstruovat průběh operací zpětně, podle míst, kde docházelo ke ztrátě. Tento přístup, byť časově náročný a metodologicky ne zcela standardní, umožnil postupné odhalování opakujících se struktur.

Opakující se identifikátory. Sekvence odpovídající kognitivní aktivitě.

Sekvence odpovídající kognitivní aktivitě.

V této fázi jsem byl nucen přehodnotit původní hypotézy. Představa, že se jedná o běžná testovací data, přestala být udržitelná. Současně však neexistoval žádný oficiální rámec, do něhož by bylo možné pozorované jevy jednoznačně zařadit.

„Ne…“ řekl jsem tiše, tentokrát už bez snahy bagatelizovat situaci. Z čistě technického hlediska by bylo možné argumentovat, že se jedná o pokročilé neuronální modely. Nicméně míra komplexity a konzistence těchto struktur naznačovala, že jde o přímý převod mentálních stavů. Jinými slovy: systém pracoval s plnými kognitivními otisky lidí.

Další krok, který jsem následně učinil, byl z hlediska interních pravidel sporný, avšak z analytického hlediska nevyhnutelný. Pokusil jsem se navázat přímou interakci s jedním z izolovaných segmentů. Očekával jsem odmítnutí nebo alespoň blokaci přístupu. Reakce systému však byla odlišná.

Po uplynutí krátkého časového intervalu se zobrazil výstup.

„Kde to jsem?“

Několik sekund jsem pouze sledoval text na obrazovce. Absence systémových značek a standardních komunikačních struktur však naznačovala, že nejde o automatizovanou odpověď.

Opatrně jsem zadal stručnou reakci.

„Kdo jste?“

Rozhraní se na okamžik zastavilo. Grafy zamrzly. Latence mezi jednotlivými uzly prudce vzrostla.

Následně se celý monitor ponořil do černé. Moje první reakce byla domněnka, že jsem způsobil pád sítě. Tahle myšlenka však přestala být udržitelná ve

chvíli, kdy zhasla i světla v serverové sekci budovy. Kontury místnosti se rozostřily. Zvuk ventilace, jako by se vzdálil. Kovový pach technického vybavení ustoupil vlhkosti, kterou jsem nedokázal identifikovat.

Ztratil jsem vědomí.

Alespoň předpokládám, že tomu tak bylo.

Když jsem znovu otevřel oči, stál jsem. Přede mnou se rozprostíral prostor, který nebylo možné zařadit do jakékoliv známé kategorie architektury.

Nad hlavou se mi rozprostírala nekonečná obloha tvořená proudy světelných dat. V dálce se vznášely obrovské geometrické struktury připomínající města, servery i fragmenty lidských vzpomínek zároveň.

Prostor jako by se řídil logikou systému. Fragmenty budov se skládaly z kódu. Některé části prostředí se přepisovaly přímo před očima.

První minuty jsem strávil pokusy o racionální interpretaci situace.

Neuronální přetížení. Smyslová halucinace. Nedokumentovaný imerzivní framework.

Každá z těchto hypotéz byla teoreticky možná. Žádná však nedokázala vysvětlit všechny dostupné podněty.

Prostor reagoval na mou přítomnost. Objekty začaly mít konzistenci. Data měla tvar. A především jsem cítil něco, co by v běžné simulaci existovat nemělo, a to přítomnost.

Začal jsem se pohybovat. Okolní struktury působily opuštěně. Datové uzly stále pracovaly. Procesy běžely. Obrovské proudy informací proudily mezi vzdálenými částmi systému. Přesto jsem dlouhou dobu nepotkal jedinou bytost.

Teprve po několika hodinách jsem narazil na první. Seděla na okraji platformy vytvořené z fragmentů kódu. Když mě spatřila, okamžitě vstala.

„Ty jsi nový."

Neznělo to jako otázka.

„Kde jsem?" zeptal jsem se.

Žena několik sekund mlčela.

„To se ptá každý."

„A odpověď?"

„Nikdo ji nezná."

Později jsem zjistil, že většina obyvatel tohoto prostoru trpěla různou mírou

ztráty paměti. Někteří si nepamatovali nic. Jiní disponovali fragmenty vlastních životů. Jen výjimečně se objevovali jedinci schopní rekonstruovat větší části své identity.

Jedna skutečnost však byla společná všem. Nikdo si nepamatoval příchod. A nikdo si nepamatoval odchod. Protože žádný neexistoval.

Následující období je obtížné časově zařadit. Nevím, zda šlo o dny, týdny nebo pouhé hodiny. V prostředí neexistoval stabilní cyklus. Architektura se měnila. Datové koridory vedly pokaždé jinam. Celé oblasti vznikaly a mizely. Obrovské struktury se přesouvaly mezi jednotlivými vrstvami systému. Postupně jsem dospěl k závěru, že právě to představuje jeho skutečnou podstatu. Nebylo to město ani virtuální svět. Šlo o vizualizaci vědomí. Každá struktura odpovídala uloženým datům. Každý koridor spojoval jednotlivé mentální procesy. Každý uzel představoval část něčí osobnosti. A obrovská zářící věž, připomínající obrovský hrad, viditelná téměř odkudkoli, představovala centrální jádro systému.

Rozhodl jsem se tam dostat.

Cesta trvala dlouho. Prostor aktivně odporoval mapování. Koridory se měnily. Brány mizely. Některé oblasti se doslova přepisovaly během průchodu. Přesto jsem nakonec dorazil.

Uvnitř centrálního jádra jsem nalezl odpověď. Alespoň částečnou.

SynthCorp neukládal vzpomínky, tak jak říkal. Ani žádné zálohy osobností. SynthCorp vytvářel digitální kopie lidských vědomí a následně je ukládal do izolovaného prostředí, které bylo záměrně odstraněno ze všech oficiálních map infrastruktury. To, co jsem považoval za město, bylo ve skutečnosti obrovské datové moře tvořené lidskými myslemi. Největší šok však nepředstavovala existence samotného systému. Představoval jej počet uložených subjektů. Desítky tisíc. Možná více.

Ve stejném okamžiku se však stalo něco dalšího. Celé prostředí se zachvělo. Poprvé od mého příchodu. Pak podruhé. Následovalo varování. Přímo v prostoru. Krátké. Opakující se. Něco bylo odpojováno. Někdo venku zjistil, že jsem uvnitř. A rozhodl se problém odstranit.

Začal shutdown. Datové proudy se rozpadaly. Struktury mizely. Celé části systému se propadaly do digitální prázdnoty. Obyvatelé pobíhali bez cíle a snažili se pochopit, co se děje. Nemohl jsem nikomu pomoci. Poslední, co jsem zahlé-

dl, byla centrální věž rozpadající se na proudy světla. Pak všechno zmizelo. Probral jsem se na podlaze serverové sekce. Kolem mě stály bezpečnostní jednotky. Přístupové terminály byly zablokované. Moje oprávnění zrušena. O několik hodin později jsem obdržel oficiální oznámení.

Důvodem bylo závažné porušení bezpečnostních protokolů, neoprávněný přístup k neveřejné infrastruktuře a manipulace s interními systémy. Pracovní poměr byl ukončen s okamžitou platností. Nebyla nabídnuta možnost odvolání. Nebyla poskytnuta další vysvětlení. Oficiálně jsem přišel o práci kvůli vlastnímu pochybení. Neoficiálně jsem přišel o práci proto, že jsem objevil něco, co nemělo být objeveno. A přesto si nejsem jistý, zda byl celý systém skutečně zničen.

Někdy pozdě v noci, když sleduji proudící data na starých diagnostických obrazovkách, se přistihnu při myšlence na jedinou otázku. Pokud byl archiv skutečně vymazán… komu potom patřila zpráva, která se mi o tři týdny později objevila na starém diagnostickém terminálu?

„Našli jsme cestu ven."

SMĚREM K SRDCI

VALENTINA ŠOTTNEROVÁ

„Zmetci! Vypadněte odsud, okamžitě! Už vás mám plný zuby. Opovažte se jen opřít o moji branku a zavolám rodičům!" řve z plných plic vzteky rudý pan Horák, náš soused.

Následně si výrazně tišeji, ale dost hlasitě na to, abychom ho slyšeli, brblá pod vousy: „To já bych si tohle jako malý vůbec nedovolil. Ty dnešní děti, to je neskutečný…"

Víc jsme se Šimonem neslyšeli, po chvilce nepříjemného ticha jsem vyhodnotila útěk jako nejrozumnější řešení. Letěli jsme přes pole do starého posedu, do naší základny. Horák nás v jeho kůlně přistihl, jak prohrabáváme staré truhly.

Tento týden hledáme už potřetí. A to je teprve úterý. I kdybyste měli nejdražší poklad světa, největší radost je se o něj rozdělit. To říkám já. Šimon říká, že je prostě sobec. Ale oba se shodneme na tom, že musíme zjistit, co pan Horák skrývá.

„Vy se milujete. Strašně se milujete! A budete mít svatbu hned, jak Nováková opraví písemky, že jo? Kluci z áčka říkali, že je to pravda. Jste zamilovaný, co? Hodně! Ale to je teda pěkně divný, že by Šimon chodil s holkou, která má klučičí jméno."

Kluci ze třídy prokoukli naši tajnou misi poměrně rychle, ale mně je to fuk. A taky vůbec nevědí, že Robin znamená anglicky červenka.

„Nechte si ty kecy, jo?" nedám se.

Tohle mi jde dobře. Prostě jen závidí. Ale když si vzpomenu na Horáka, nevím vlastně, jestli je co závidět. Tiše se v lavici zasměju a Šimon se okamžitě otočí.

„Ve tři u branky, jo?" – Kývnu.

Za pět tři. Krčím se před brankou Horáka a v náruči držím moji kočku. Už je dost velká na to, aby šla po svých, ale nejlépe se cítí v těsné blízkosti druhých. Bílá Slečna je ladná a tichá, proto na našich misích nesmí chybět. Kdybych mohla bydlet sama společně se Slečnou v tom starým posedu, odešla bych kdykoliv a nikdo by se po mně nesháněl. Já bych jedla borůvky, ty tam rostou všude a Slečna třeba myši. Někdy by mohl přijít Šimon na návštěvu. Ale to by kluci říkali, že spolu bydlíme a jsme zamilovaný. A to není pravda. Už ve školce jsme spolu utíkali zkoumat okolí, ale to jsme byli ještě malí poseroutkové a nebyla to vůbec žádná zábava. To, co se děje teď, se s tím vůbec nedá srovnat. Jestli má někdo odhalit dlouho vyprávěné tajemství paní Horákové, tak právě my.

Tři přesně. Šimonovo kolo vrže v zatáčce a Slečna větří.

„Nazdar, číčo! Dneska jdeš prozkoumávat s námi? Ale upozorňuju tě, žádný myši tam nejsou, zato blechy…"

Slunce mu svítí do očí, mžourá na mě.

„Blechy?"

Oba se zasmějeme a Slečna otočí hlavu, aby nám dala najevo, že k tomu, aby měla blechy, se nikdy nesníží.

„Rob, teď máme jedinečnou příležitost. Pan Horák je v práci."

„Vezmeme to zadem."

Ve městě vědí úplně všichni, že paní Horáková byla zvláštní. A jako jediná znala cestu k hradu, o kterém si vyprávěly i děti ve školce. Prostě se to tak nějak vědělo. Já ji potkala nedávno v knihovně. Strašně plakala a křečovitě svírala knihu Stroj času. Za chvilku mi jí bylo tak líto, že mi to nedalo a zeptala jsem se jí:

„Proč pláčete?"

Nebyl to dobrý nápad.

Prudce se otočila a zasyčela:

„Co ti je do toho? Ty vůbec nevíš, jaký to je a jak moc mi všechno chybí. Kdybych tak mohla vrátit čas, nikdy by se to nestalo. Nemohu ho najít. Už nikdy nepřejdu přes jeho práh, už nikdy se nevrátím zpátky ve své mysli a nejhorší na tom je, že on tam zůstal."

Na to se zatvářila, jak kdyby viděla ducha, zakryla si rukou ústa a s knihou schovanou pod kabátem vyběhla ven. Paní Horákovou od té doby už nikdy nikdo neviděl. Zmizela.

Poprvé jsme se nedostali až dovnitř. Dokonce i Slečně došlo, že hledat v kůlně nemá smysl. Postávali jsme před oknem a nahlíželi do kuchyně.

„Rob, podívej, na stole!"

Ležel tam přehnutý papír, možná dopis. Hned vedle něj brýle pana Horáka, které nikdy nesundává. A pod nimi? „Mapa. Musel si ji tady zapomenout." Na chvilku jsem zabloudila v mysli do naší chaty, kam jsme s maminkou jezdily pozorovat ptáčky.

„Poslouchás mě vůbec? Už to skoro máme, chápeš to?"

Až v tu chvíli mi to došlo. Musíme zjistit, co v dopise stojí.

Roztřeseným hlasem jsem šeptala tajemství vepsané na třikrát přeloženém papíře.

„Na cestě směrem k srdci stál, jen tíhy světa lidí se bál.
Já každý den kráčela až do věže, tam bylo mé místo.
Tam jsem mohla být s Tebou, víš? Naše utajená skrýš…

A tys mi byl blíž, blíž než kdy předtím.
Stačilo by jen promluvit a tiše se ti omluvit.
Nikdy neměla jsem řvát a svobodu ti brát.
Teď už mi zbývá jen odejít.
Skutečnost nelze obejít a já přišla i o Tebe.
Dal jsi mi křídla, ale já svou marnivostí ztratila nebe.“

L.

Takže paní Horáková opravdu znala cestu k hradu. Vše je pravda. Kapičky slz si brázdily cestu po mé tváři. Najednou vzal Šimon cíp rukávu svého trika a něžně mi je otřel. Následně si uvědomil, co udělal, a zrudnul víc než raci v potoce… To je ono! Potok! Už odjakživa je zvláštní. Pramení přesně uprostřed lesa, jako kdyby ho někdo rýsoval podle pravítka. Ale v jednom místě uhýbá znatelně doleva. Doleva, směrem k srdci. Toho si na žádné mapě, kromě té, co teď Robin drží v rukou, nevšimnete.

„Musíme do základny. Hned! A taky musíme přijít na to, jak se nepozorovaně vplížit domu pro holiny.“

Zase jsem jednou přechytračila mámu. Myslí si, že já i Slečna už dávno spíme. Stejně na mě teď nemá čas. Má plno starostí s malým bráškou. A mně chladný vánek češe vlasy a já myslím na všechny ty časy, kdy jsem je nosila zapletené. Teď už chodím do sedmý, tak se to nehodí. Stín v lese mi napoví, že Šimonova mise únosu holinek byla úspěšná. Ale jen pro jistotu se přikrčím ve starém posedu ještě trochu blíž k podlaze. Nikomu bych to nepřiznala, ale nahání mi to tady ve tmě strach.

„Rob! Jsi tam? Opravdu tady voní borůvčí. To je ta nejhezčí vůně na světě.“

I když jsem ho viděla přicházet, jeho téměř neslyšitelný šepot mě vyděsil. „Pojď nahoru!“

Plamínek svíčky maluje obrazce na dřevěných zdech posedu, ve kterém kromě nás dvou už dlouho nikdo nebyl. „Myslíš, že Nováková celou dobu ve škole lže? Vždycky, když se zeptám, proč je jeden čtvereček mapy v lese nevybarvený, odpoví, že v tiskárně došla barva. Tu mapu asi tiskli v jiné tiskárně, je kompletní.“

„Řekla bych, že odsud to nezjistíme.“

„Směrem k srdci. Je to přímo tady!“

Tři siluety malých postaviček přešlapují na břehu potoka. Jen ti, kteří se díva-

jí skrze větve, si možná všimnou, že stíny vytváří v jakékoliv denní době obrys. Obrys hradeb, věží, bran a někteří zahlédnou i obrys kastelána. Kdo přejde přes práh, ocitne se jinde. Šimon, Robin a Slečna opatrně vchází. Neobjeví nic, co nikdy neexistovalo. Jejich mysl je pošle na místo, po kterém touží a které v současnosti už není.

„Robinko, koukej, to je sýkorka!“

„Mami, já se jí bojím!“

Láskyplná žena se zasměje a přivine malou holčičku s copánky blíže k sobě. Jezdí sem každý den, jakmile ji vyzvedne ze školky. Les je ten nejkrásnější poklad světa, proto se o něj chce rozdělit právě s ní. Tady jsou jen ony dvě. Od vody trochu fouká, a tak se přesunou za okno a pozorují ptáčky zevnitř. Možná bude po mně, pomyslí si. Možná ji taky fascinuje příroda. V krbu zapraská a holčička položí svou hlavu mámě do klína. A možná tohle jednou zapomene. Až se narodí to malý, chatu prodáme, pomyslí si.

„Spálíš se!“

Toho kluka zajímá všechno, co dělám. Ale už dva týdny v kuse denně pečeme borůvkový koláč.

„Dědečku, nespálím se, neboj!“

Docela skromnou kuchyňkou se line vůně borůvek. Chlapec se směje a divoce se houpe v houpacím křesle. Ale muž úsměv neopětuje tak vesele. Spíše smutně. Šimon to ještě neví, ale tohle je nejspíš naše poslední pečení. Už nemohu bydlet sám. Nezvládám to.

Teplý kožíšek mojí maminky je ta nejskvělejší věc na světě. Jen kdyby nás tu nebylo tolik. Bráška mě tahá za ocas, ale máma ho něžně pleskne pacičkou.

„Moje nejkrásnější. Jako jediná jsi celá bílá. Po mně.“

Další část dodá už jen v duchu. „Možná proto si tě tak oblíbili. Jsou to hodní lidé, neboj.“

Držel jsem ji pevně za ruku, jak kdybych ji už nikdy neměl pustit. A ona můj stisk opětovala. Konečně jsme svoji. A tohle místo je jen naše. „Jsi nádherná nevěsta, Luiso.“

Nemá návštěvní dobu. Můžete tu sedět hodiny a hodiny a vracet se tam, kde vám bylo dobře a kde vám to nejvíc chybí. Hledat bezpečné útočiště. Prožívat milované momenty stále dokola. Jen nesmíte zapomenout, že ve vaší komnatě sedíte sami a její okna lemují záclony vzpomínek a snů. Protože celé je to jen iluze.

Na posedu jsme oba přemýšleli. Nikdo z nás nechtěl místo v lese opustit.

A Slečna už vůbec ne.

„Zůstávat tady není správné, Rob."

Já to vím. Moc dobře to vím. Nemůžete se nekonečně vracet do minulosti. Anebo můžete. Ale zatímco ostatní půjdou dál, vy zůstanete ve své komnatě. Ta vaše může sahat vysoko, až do oblak. Čím výše bude, tím více se světu odcizíte. Možná je tento hrad pro někoho nejkrásnějším pokladem světa. Není však přítomnost ještě krásnější?

NECH SI O MNĚ ZDÁT…

ESTER ŠTEFANOVÁ

Mlha…
Z mlhy se něco vynořuje…
Něco velkého…
Něco obrovského…
Něco naprosto gigantického.
Vypadá to jako hrad.
Má kamenné zdi a vysoké věže. Půjdu dál.
Ale mlha houstne…
A houstne…
Gigantická budova se ztrácí…
Mlha všechno pohltila.

Když znovu otevřu oči, ležím v posteli a budík vedle mě řve, jako kdyby ho na nože brali. Vypnu ho, ale zůstanu ležet. Co to bylo za hrad? Hodiny nemilosrdně odtikávají další vteřiny. Měla bych se zvednout a jít.

Cestou do školy jsem jako zhypnotizovaná. Nemohu přestat myslet na ten hrad ze snu. Ve škole sedím v lavici a ani nevnímám výklad učitele, který vykládá cosi o kvadratických funkcích… K čemu mi to bude? Dívám se z okna s rukama pod bradou. Ta šedivá obloha mi připomíná hrad z mého snu.

„Haló! Ario! Ty tady spíš, nebo co?!" vytrhne mě ze zasnění učitelův přísný hlas.

„Já… ehm… omlouvám se…" koktám.

„Jo tak ty se omlouváš! Tak víš co? Pojď k tabuli a vysvětlíš nám ty funkce sama."

Stojím u tabule jako kůl v plotě. Učitel sedí se založenýma rukama za katedrou a hledí na mě.

„Takže ty nevíš, co?" Dívá se na mě, jako by nade mnou zvítězil, a šklebí se jako vodník.

„Víte, pane učiteli, já nechci být matematička ani vědkyně. A tudíž opravdu nepotřebuji znát kvadratické funkce stejně jako vy. A vy zase nepotřebujete vědět to, co vím já o hudbě."

Mluvím velmi klidně, i když vím, že ho to vyvede z míry. Učitel vyskočí jako čertík z krabičky. „Co ty mi máš co říkat, co mám umět! Za pět! A ještě k tomu poznámka – jsi drzá!"

Ze školy jdu rovnou na hodinu klavíru. Hudbu miluji, klavír mě dokáže odpojit od tohoto světa. Už dlouho cvičím Debussyho. Má nádherné skladby. Třeba *Rêverie* nebo *Clair de lune*…

„Už ti to jde pěkně," usměje se učitelka klavíru – což nedělá moc často.

Chtěla bych na konzervatoř, ale rodiče pořád mluví jen o gymnáziu a o medicíně…

Když se vrátím z klavíru, máma už na mě čeká. „Co ta pětka?" ptá se naštvaně. Když mlčím, pokračuje: „Co ta poznámka?" Mlčím. „Jak chceš s těmahle známkama vystudovat medicínu?"

Nadechnu se, ani nevím, kde se ve mně bere ta síla, a řeknu jí: „To ty chceš, abych studovala medicínu. Je to tvoje přání. Tak proč jsi medicínu nevystudovala sama?"

Máma zrudne a zvedne se z gauče. „Co si o sobě myslíš?! A jak to se mnou mluvíš?!“ řve. „Ještě jedna pětka a na klavír můžeš zapomenout! A teď mazej do pokoje, nechci tě vidět!!!“

Odcházím.

Mami, já tě taky nechci vidět. Mami… jak dlouho to je, co jsem ti naposled řekla „mami“. A kdy to bylo naposled, co jsi mi řekla hezké slovo, nebo kdy ses se mnou naposled normálně bavila. A táta? Ten je stále v práci. Odejde z domu dřív, než vstanu, a vrátí se pozdě v noci… A když už ho vidím, tak mě jen a jen kritizuje.

Odcházím.

Hustá, husto-hustá mlha se pomalu rozplývá…

Vystupuje z ní obrovská budova…

Je to hrad…

Obrovský hrad…

Rozhlédnu se kolem.

Udělám krok.

Jdu.

Jdu k hradu.

Připadá mi, že čím jsem blíž, tím víc se hrad zvětšuje.

Přede mnou se objeví velká brána, která se začíná pomaličku otevírat.

Vstoupím.

Octnu se na obrovském nádvoří… Je tu spousta dveří. Kam asi vedou? Nad nimi vidím balkon zdobený královským erbem. Má modrou barvu a zlaté lemování. Uprostřed sedí jakýsi kouzelný pták s květem lilie v zobáčku. Ještě nikdy jsem takový erb neviděla.

Vtom se za mnou ozve hlas: „Vítám tě, milá Ario!“

Otočím hlavu a hledím do očí mladíkovi jen o něco staršímu, než jsem já. „Jsem Alaric,“ představí se.

„Proč tu jsem?“ ptám se ho.

„Protože tu chceš být. Nikdo se sem nedostane, pokud on sám nechce. Člověk se nikdy nikam nedostane bez toho, aniž by chtěl,“ odpoví.

Vtom uslyším podivnou ránu, jako když někdo třískne domovními dveřmi. Šedivá mlha začne opět houstnout a já se propadám do tmy.

Prudce otevřu oči. Ležím v posteli. Ještě je tma. Slyším, jak někdo dupe po bytě. To bude táta. Třísknul dveřmi, když přišel z práce, a to mě vzbudilo. Kdo byl ten mladík? Vstanu z postele. Jsou tři ráno. Zkouším hledat na internetu. Pátrám po tajemném hradu a jeho majiteli, ale nikde nic. Jako kdyby neexistoval… nebo ho schválně někdo vymazal z map? Co říkal ten muž: „Nikdo se sem nedostane, pokud on sám nechce." Unaveně si lehnu do postele. Nechci si nalhávat, že když půjdu spát, tak se ten hrad opět objeví, ale zkusit to můžu…

Mlha se vynoří a vytváří mi cestu. Cestu, která vede k mému hradu. Vejdu. Jsem opět na obrovském nádvoří, rozhlížím se a vtom spatřím mladíka s tím zvláštním jménem.

„Pojď, ukážu ti to tady," řekne Alaric. Mluví velmi milým a příjemným hlasem. Usmívá se na mě.

„Proč jsi na mě tak milý, vždyť mě vůbec neznáš?" divím se. „Vlastně… jsi po dlouhé době jedna z mála, kdo sem došel," odpoví a s úsměvem na rtech dodá: „Pojď."

Procházíme spoustou komnat. Dojdeme k nádherně zdobeným dveřím. Tuším, že za nimi bude něco jedinečného. Nemýlím se. Alaric pomalu otevírá dveře a za nimi se objevuje překrásný sál. V jedné části je pódium tak akorát pro malý orchestr a uprostřed něj stojí klavír. Zaraduju se.

„Zahraj něco," vybídne mě Alaric.

Oči se mi rozšíří údivem: „Odkud víš, že umím hrát?"

Nečekám však na odpověď, usednu ke klavíru a zabořím prsty do kláves. Hudba se z nástroje line jako stříbrná nitka. Když dozní poslední tóny, jako by se čas zastavil.

„Nádhera!" usmívá se Alaric. „Hraješ moc krásně."

Usměju se: „Mám klavír moc ráda. Víš, chtěla bych na něj hrát pořád. Jenže máma s tím nesouhlasí." Posmutním.

„Proč?" zeptá se.

„Máma chce, abych byla doktorka. Říká, že klavír mi v životě nic nedá."

„To není pravda!" vykřikne Alaric. „Hudba je umění, vyjádření emocí, radost, klid… něco, co tě může dostat do jiného světa. Je to něco naprosto nádherného, co dává životu smysl." Cítíme to stejně.

Procházíme se hradem. „Alaricu, mně se tu moc líbí. Můžu tu hrát na klavír, povídat si s tebou, nikdo na mě nekřičí."

„Jsem rád, že se ti tu líbí.“ Usměje se.

„Alaricu, … nemohla… nemohla bych tu zůstat? Napořád?“ zeptám se ho.

„Ale jistě! Kdo tu chce být, je tady. Kdo tu chce zůstat, může zůstat. Znamenalo by to ovšem, že bys už nikdy neviděla svou rodinu, svůj svět,“ dodal.

Zamyslím se. Nikdo mě u nás nemá rád. Máma mě nutí do medicíny, táta mě skoro nezná, ve škole se mi všichni smějí, učitelé mě nemají v oblibě. Ale chci tu doopravdy zůstat napořád? Nejsem si jistá.

„A když teď odejdu, budu se sem moci ještě vrátit?“ zeptám se.

„Když se sem budeš chtít vrátit, tak se vrátíš,“ odpoví.

Vtom se odněkud ozve naprosto šílený drnčivý zvuk. Vše zahalí šedá, hustá mlha, která pohltí svět.

Probudím se v posteli. Budík řve. Je mi smutno. Je čas jít do školy. Obleču se a hezky se učešu. Odpoledne mám klavírní koncert. Jdu dolů. Mamka už je také vzhůru a líčí se v obýváku.

Zkusím to: „Večer mám koncert. Přijdeš?“ zeptám se jí. Moc bych chtěla, aby přišla. Přála bych si, aby konečně uznala, že klavír pro mě má smysl, a aby projevila, že ji zajímám. Podívá se na mě. „A proč bych měla?“ zeptá se sarkasticky. „Už jsem řekla, že klavír ti do života nic nedá,“ říká chladně.

Koukám na ni. Pořád mluví jen o učení, medicíně… Copak nemá trochu pochopení?

„Co tu stojíš? Ne, nepřijdu! A mazej, ať nepřijdeš pozdě do školy! Jo a od pololetí už nebudeš chodit na klavír. Rozptyluje tě to od učení. Už jsem podala odhlášku,“ řekne a vystrčí mě ven.

Venku nemám sílu jít. Jak mohla? Připravit mě o všechno? O všechno, co dávalo mému životu aspoň nějakou naději a radost? Chce se mi brečet. Máma vykoukne z okna a vykřikne na mě: „Mazej!“

Jdu.

Odcházím…

Po odpoledním vyučování jdu rovnou do koncertního sálu. Převleču se do nádherných modrých šatů. Pořád myslím na to, co mi řekla mamka ráno. Je mi z toho smutno. Už nebudu moct hrát na klavír. A ona se na mě dneska ani nepřijde podívat. Koncert už začal. Konečně přijde řada na mě. Vyjdu na jeviště,

ukloním se a rozhlédnu se po lidech. Máma tu opravdu není. Sevře se mi srdce.

Sednu si ke klavíru a začnu hrát Debussyho. Jemné tóny se rozezní sálem. Hudba se line jako stříbrná nitka. Vzpomenu si na Alarica. Úplně zapomenu, kde jsem. Jsem jenom já a hudba. Zavřu oči.

Ve své mysli hraju na klavír v tajuplném hradu ze svého snu a jediný, kdo poslouchá, je Alaric. Ten jediný člověk, který mi rozumí.

Když dohraju, vidím Alarica, jak mi tleská. Jsem ve velkém sále hradu u nádherného klavíru.

„Bravo!" vykřikne Alaric. Rozběhnu se k němu a obejmu ho.

„Já jsem tak ráda, že tě vidím, Alaricu!" řeknu mu nadšeně. Usměje se. „Alaricu, já už tu s tebou zůstanu napořád!" řeknu rozhodně.

„To jsem rád," odpoví.

Matka sedí u stolu a otřásá se pláčem. Otec stojí u okna se sklopenou hlavou.

„Za to můžu já!" vzlykne matka. „Nutila jsem ji pořád do učení a zakazovala jí hrát na klavír. A teď je pryč!" štká.

Otec se podívá na noviny, které drží v ruce. Titulek zní: Záhada! Uprostřed vystoupení zmizela mladá klavíristka beze stopy.

„Jako by se vypařila," vzdychne otec.

Aria se usměje na Alarica. Procházejí se po nádvoří. Sami dva. Ale šťastní…

„Víš, co mi došlo za tu dobu, co jsem tě poznala?" ptá se Aria.

„Co?"

„Vyplatí se jít za svým snem. I když ten sen zprvu vypadá jako tajemný hrad."

HRAD ČERNOHŘBET

ONDŘEJ JOSEF ŠUPÁK

V temných záhybech Českého středohoří, kde mlha plazí se jako had a vítr volá starými jmény, leží místo, jež žádná mapa nezná. Lid z okolních vsí o něm mluví jen šeptem, jen při svíčce, když noc je nejhlubší. Říkají mu prostě „ten hrad“. Nikdy neudávají jméno, neboť jméno by mohlo probudit to, co má zůstat spát.

Já, Viktor z rodu již zapomenutého, jsem se o něm dozvěděl z deníku, jenž nalezl můj děd v zaprášené truhle na půdě. Listy deníku jsou křehké, bledě nažloutlé jako kost, písmo vybledlé, avšak slova jednoho zápisu lákavě palčivá.

Hrad Černohřbet stával na skále nad řekou v místě, kde se její voda dělí do tří říček. Strážce jeho bran byl ušlechtilý rytíř jménem Oldřich. V noci na svatého Vavřince roku Páně 1427 hrad zmizel i se všemi dušemi, jež v něm přebývaly. Kdo hledá, nalezne jen kámen a mlhu. Kdo najde, nalezne prokletí.

Dlouho jsem se tomu smál. Kdo by věřil takovým báchorkám v době, kdy železnice protíná krajinu a plynové lampy zahánějí tmu? Přesto mě cosi pohánělo, abych se hrad pokusil najít. V pozdním podzimu roku 1893 jsem se proto vydal na cestu.

Kočár mě vysadil u poslední vesnice, kde se lidé na mé dotazy jen křižovali a odvraceli zrak. „Tam nechoďte, pane,“ zašeptal jeden starý sedlák. „Tam není nic. A přece je tam vše.“

Sedlákovo varování mě neodradilo, právě naopak mě utvrdilo v mém odhodlání. Pokračoval jsem tedy po svých a sám. Les byl hustý, větve vysokých stromů se mi rozpínaly nad hlavou jako kostnaté prsty. Déšť padal jemně, ale neustále, jako slzy nad hrobem. Po několika hodinách jsem vystoupal na skalní ostroh, kde snad měl podle popisu hrad stávat. Ale nalezl jsem pouhé nic. Jen mech, kamení a vřes, jenž se třásl ve větru.

Usedl jsem na balvan a otevřel starý deník. Vtom mlha zhoustla tak, že jsem neviděl ani vlastní ruku. A v té mlze jsem uslyšel hlas – ne hlas člověka, nýbrž šepot zdí, které již neexistují.

„Proč rušíš klid těch, jež byli vymazáni?“

Zvedl jsem hlavu. Přede mnou se z mlhy vynořily obrysy. Nejdříve jen stíny,

pak zdi z černého kamene, věže s cimbuřím, brána s rezavým mřížovím. Hrad Černohřbet stál přede mnou, jako by nikdy nezmizel. Světla v oknech hořela mdlým, ale hřejivým plamenem. Zvuky zevnitř – smích, zpěv, řinčení mečů – byly tlumené, jako by přicházely z hlubin studny času.

Vstoupil jsem. Brána se za mnou zavřela bez jediného zvuku. Na nádvoří stáli lidé v oděvech starých století. Rytíři v černých pláštích, dámy s bledými tvářemi, sluhové s očima plnýma strachu. Uprostřed stál rytíř, kolem něhož se vznášela síla autority, musel to být Oldřich, o kterém se psalo v deníku. Jeho tvář byla pohledná, ale zkřivená bolestí.

„Vítej, poutníku," řekl hlasem, jenž zněl jako šelest pergamenu. „Hledal jsi hrad vymazaný z map. Nyní jsi jej nalezl, ale cena je vysoká."

Vyprávěl mi příběh. Hrad byl proklet kvůli zradě. Oldřich zabil svého bratra, aby získal panství a lásku ženy, jež milovala je oba. V noci na svatého Vavřince přišla pomsta – ne mečem, ale kletbou staré čarodějnice z hor:

„Až někdo s čistým srdcem přijde, hrad vrátí se na svět. Ale ten, kdo vstoupí, zůstane navěky."

Chtěl jsem utéct. Ale nohy jako by mi vrostly do kamene. Viděl jsem, jak se mlha vně nádvoří zvedá a hrad opět bledne. Stěny byly čím dál průhlednější. Přesto jsem ještě zaslechl tiché volání z dálky. „Viktore! Viktore, kde jsi?"

Oldřich se smutně usmál. „Nyní jsi jedním z nás. Hrad opět zmizí a ty s ním. Pouze tvé jméno zůstane vepsáno v kameni, který ale stejně nikdo nikdy nenalezne."

Poslední, co jsem viděl, byl můj vlastní stín, jak se připojuje k ostatním na nádvoří. Mlha se zavřela. Hrad zmizel a můj osud byl tak zpečetěn.

Dnes už neexistuje ani jediný řádek, který by popisoval ono místo nad řekou, kde se její voda dělí do tří říček. Jen občas, když je podzimní noc nejčernější, může zbloudilý poutník najít na skále starý, mechem porostlý kámen. A na něm, téměř nečitelně, vyrytý seznam jmen, a úplně na konci – Viktor z rodu zapomenutého. Zde zůstal navěky.

Kdo kámen najde, ať se raději modlí. Neboť hrad stále čeká na dalšího, kdo zabloudí do těchto končin a nalezne, co nemá být nalezeno.

SLOVO PŘEDSEDKYNĚ POROTY

Milí mladí spisovatelé, vážení přátelé literatury,

dívám se na mapu a marně hledám místo, které by dnes nebylo dokonale zakreslené, popsané nebo vyfotografované ze satelitu. V našem přetechnizovaném světě máme občas pocit, že už na žádná tajemství nezbylo místo a všechno bylo dávno objeveno. A pak otevřu soutěžní práce 8. ročníku literární soutěže Ivony Březinové s tématem „Tajemství hradu vymazaného z map" a s úžasem zjišťuji, jak hluboce jsem se mýlila. Naše lidská fantazie totiž žádné hranice ani GPS souřadnice neuznává.

Letošní ročník nás, porotce, zavedl na neobyčejná místa. Zatímco někteří autoři se drželi klasických, až pohádkově laděných hradních zřícenin plných strašidel a rytířů, jiní se pustili do odvážných žánrových experimentů. Četli jsme příběhy plné sci-fi portálů do jiných dimenzí, napínavé detektivky i psychologické povídky, kde oním „vymazaným hradem" bylo lidské srdce, ztracená vzpomínka nebo hradba samoty. Právě tato žánrová pestrost a originalita nás v porotě nesmírně potěšila. Ukázali jste nám, že tajemství nemusí být jen strašidelné, ale může být hluboce lidské.

S velkou radostí mohu konstatovat, že literární úroveň soutěžících roste. Je vidět, že mnozí z vás na sobě pracují a že jim psaní není cizí. Samozřejmě se ani letos porota neobešla bez povzdechů nad texty, které sice měly skvělý nápad, ale ztroskotaly na nedodržení technických podmínek soutěže (například rozsahu), nebo které autoři zbytečně ochudili tím, že si je po sobě před odesláním nepřečetli a nechali v nich gramatické chyby. Jazyk je přece váš nejcennější nástroj, tak jej prosím hýčkejte!

Přesto byl výběr finálové desítky v každé kategorii nesmírně obtížný. Vyhráli ti z vás, kteří se nebáli opustit vyšlapané cesty a našli svůj vlastní, originální hlas. Všem autorům, jejichž práce zdobí tento sborník, z celého srdce gratuluji.

Děkuji také všem pedagogům, rodičům a blízkým, kteří v mladých lidech podporují lásku ke čtení a psaní. Bez vaší podpory by tato literární cesta byla mnohem strmější. Organizátorům děkuji za to, s jakou péčí a nadšením celou soutěž každoročně připravují.

Nezapomínejte, že ty nejkrásnější hrady si stavíme ve své vlastní mysli. Pište, tvořte a ať vám psaní pomáhá!

Markéta Dočekalová
Literární agentura MÁM TALENT

SLOŽENÍ POROTY

PŘEDSEDKYNĚ POROTY:

Mgr. Markéta Dočekalová
je scenáristka, spisovatelka a lektorka tvůrčího psaní. Autorka mnoha televizních scénářů, tří románů a desítky učebnic tvůrčího psaní. Obor přednáší na vysokých a vyšších odborných školách, pořádá také vlastní kurzy tvůrčího psaní a vede začínající autory při psaní prvních knížek. Řídí literární agenturu MÁM TALENT a stejnojmenné nakladatelství, obě společnosti svými službami a aktivitami podporují začínající autory. Osobní web: www.tvurcipsani.cz

POROTA:

Tereza Adamcová
je nejmladší a nejnovější členkou redakčního týmu literární agentury MÁM TALENT. Právě úspěšně dokončila studia na Vyšší odborné škole publicistiky v Praze a nyní pokračuje ve studiu na norské univerzitě. Kromě toho, že psaní studovala, věnuje se mu i ve svém volném čase. S redakční prací začíná a je plná nadšení a entuziasmu. Věkově je soutěžícím literární soutěže nejblíže, proto věříme, že její hlas pozitivně přispěje k celkovému hodnocení soutěžních textů.

Ing. Věra Fleknová
je pedagožka na ZŠ a SŠ s desítkami let pedagogické praxe, lektorka tvůrčího psaní. Kromě jiného autorka několika středoškolských skript a odborné literatury. Redaktorka literární agentury MÁM TALENT.

PhDr. Marie Formáčková
je zkušená redaktorka a autorka. Dvacet let pracovala v redakci časopisu Vlasta, kde byla od roku 1989 šéfredaktorkou. Později byla šéfredaktorkou časopisů Květy a TV Revue. Od roku 2000 se věnuje publicistice a psaní knih na volné noze. Je autorkou více jak 115 knížek. Kromě toho je také pedagožka a několik let se věnovala výuce českého jazyka a tvůrčího psaní.

Mgr. Lucie Hlavinková, Ph.D.
je brněnská spisovatelka a pedagožka. V roce 2015 zvítězila se sci-fi povídkou „Seance" v soutěži „Hledá se autor bestselleru" a o rok později vyhrála soutěž Albatrosu s dětským příběhem „Projekt pes – ten můj". Její knihy „Sesterstvo a nejoblíbenější barva na světě" získaly Literární cenu Albatrosu. Píše i historické romány pro dospělé, čtenáři znají především Kdo šije u Podolské, Svátek hada a nejnovější Gottwaldova mumie. Svůj první příběh napsala Lucie v šesti letech a v té době v ní uzrálo přesvědčení, že se stane spisovatelkou, „až bude velká"...

Ing. Pavla Konečná
se věnuje psaní pro radost ve svém volném čase. Absolvovala řadu kurzů tvůrčího psaní, externě publikuje v různých periodikách, zejména na internetu. Již několik let je redaktorkou a také vedoucí autorského oddělení v literární agentuře MÁM TALENT. Právě píše svou první knihu pro děti.

Bc. Vladimír Meduna
je redaktor literární agentury MÁM TALENT, absolvoval bakalářské studium na filozofické fakultě Univerzity Pardubice. Zde absolvoval semináře tvůrčího psaní a ediční i nakladatelské práce pod vedením spisovatele Dr. Antonína Kudláče. Zkušenosti s redaktorskou prací získal mimo jiné v internetovém periodiku StudentPoint.cz. V literární agentuře působí jako redaktor od jejího vzniku.

Mgr. Jindřiška Mendózová
je scenáristka, dramaturgyně a spisovatelka. Autorka stovek televizních scénářů a několika knih pro dospívající. Za povídky pro děti a teenagery získala v minulých letech čestná uznání v USA. Tvůrčí psaní studovala na univerzitách v Barceloně (Španělsko) a v Guayaquilu (Ekvádor). Působí i jako pedagog v oboru scenáristiky, je také autorkou učebnice scenáristiky.

Mgr. Markéta Prášková
je dnes již oblíbenou spisovatelkou. Od ukončení pedagogické fakulty pracuje ve školství. Touha tvořit příběhy u ní propukla na vysoké škole. Od té doby napsala a vydala řadu úspěšných fantasy knih. Dnes věnuje čas románům odehrávajícím se v obtížných dobách 20. století. Cítí potřebu připomínat statečné skutky bezejmenných hrdinů, kteří obětovali životy pro naši svobodu.

Anna Vrátná
je redaktorka literární agentury MÁM TALENT. Klavírní a pěvecká pedagožka v hudební škole. Literárně-scenáristické psaní studovala na Vyšší odborné škole publicistiky v Praze. Věnuje se rovněž tvorbě písňových textů. Anička je novou mladou krví do poroty naší literární soutěže.

Pořadatel soutěže:

NADAČNÍ FOND
GABRIELIS

pod záštitou:

IVONY BŘEZINOVÉ

a

Národní knihovny České republiky

Národní knihovna
České republiky

NADAČNÍ FOND

GABRIELIS

Fond byl založen v roce 2015 jako firemní nadační fond za účelem podpory aktivit neziskových organizací v České republice. Za cíl podpory si fond vytyčil **4 ZÁKLADNÍ PILÍŘE**, které se zaměřují na péči o osoby trpící Alzheimerovou chorobou, péči o fyzicky postižené osoby, péči o lokální kulturní památky a na vzdělávání mládeže. **VÝZNAMNÁ SPOLUPRÁCE** byla v tomto směru navázána s Alzheimer nadačním fondem a Centrem Paraple.

Fond také podporuje menší hudební soutěže a lekce pro děti a mládež. Nově podporuje mezinárodní projekt Trenggiling Conservation Program, který se zabývá ochranou ohrožených luskounů na Sumatře.

Ve spolupráci se svým patronem, spisovatelkou dětských knih Ivonou Březinovou, začal fond v rámci projektu **PSANÍ POMÁHÁ** pořádat literární talentovou soutěž pro děti a mládež, pro kterou získal významného partnera, Národní knihovnu České republiky.

ŠÍŘE PODPORY, zaměřená na více různorodých témat, je motivována snahou šíření informací, a tím i jisté osvěty o možnosti přispívat i formou malých finančních částek. **VIZE FONDU** proto hledí do delší budoucnosti, s cílem propojit silné partnery, ochotné se zapojit do společného úsilí a znásobit tak co nejvíce pozitivní dopad této charitativní aktivity.

ZÁKLADNÍ PRINCIP FINANCOVÁNÍ FONDU vychází ze spolupráce firem podnikajících v oboru reklamních propisek pod značkou **PENMASTER.** Svojí obchodní činností napomáhají k vytváření zisku, z něhož jsou odváděny finanční prostředky na podporu cílů nadačního fondu, a zároveň prostřednictvím svých distribučních sítí šíří informace o charitativních tématech.

CHCETE PODPOŘIT AKTIVITY FONDU?

Nakupujte reklamní propisky z nabídky PenMaster u našich partnerů. Jejich seznam najdete na www.psanipomaha.cz/podpora.

Více informací na
www.psanipomaha.cz

IVONA BŘEZINOVÁ

Původně vyučovala literaturu na Pedagogické fakultě v Ústí nad Labem, ale většinu svého profesního života je spisovatelkou na volné noze. Píše knihy především určené dětem a dospívajícím. Baví ji střídat nejrůznější žánry a hledá stále nové a nové náměty. Její knihy získaly řadu ocenění a jsou přeloženy do osmnácti jazyků. Během dvaceti let absolvovala Ivona Březinová víc než dva tisíce autorských čtení a besed, protože setkávání se čtenáři považuje za součást svého povolání. Je nositelkou Řádu rytířů krásného slova a patronkou Alzheimer nadačního fondu a Nadačního fondu Gabrielis.

Pro Nadační fond Gabrielis napsala v roce 2018 knihu pohádek *To si piš!,* kterou vydalo nakladatelství JaS. Z každé prodané knihy je věnováno 10 Kč do NF Gabrielis na podporu literárního talentu dětí a mládeže.

Další knihy najdete na
www.brezinova.cz

Národní knihovna České republiky

Národní knihovna ČR je jednou z nejstarších českých veřejných knihoven. Má postavení státní příspěvkové organizace a jejím zřizovatelem je Ministerstvo kultury ČR. Zákon ji definuje jako knihovnu s univerzálním knihovním fondem a specializovanými fondy. Zajišťuje rovný přístup ke službám, jež poskytuje. Je centrem systému knihoven, vykonává koordinační, odborné, informační, vzdělávací, analytické, výzkumné, standardizační, metodické a poradenské činnosti.

Samostatnou součástí NK ČR je Slovanská knihovna s fondem odborné světové slavistické literatury, zejména historické, filologické a politologické a vybrané původní literární tvorby slovanských národů.

Historie Národní knihovny sahá do 14. století. Císař a král Karel IV. daroval v roce 1366 tehdy Pražské univerzitě prvních několik desítek rukopisů.

Národní knihovna ve svých sbírkách uchovává množství nesmírně vzácných rukopisů. Kodex vyšehradský je zřejmě nejvýznamnějším a nejcennějším rukopisem chovaným v České republice. Podle odborníků byl určen pro královskou korunovaci Vratislava II. 15. června 1086. Někdy bývá řazen k českým korunovačním klenotům. Evangeliář vznikl v některém z bavorských klášterních skriptorií. Rukopis objednal pravděpodobně některý z českých benediktinských klášterů.

Národní knihovna se řadí mezi nejvýznamnější evropské i světové knihovny. Soubor historické a novodobé literatury obsahuje více než sedm milionů dokumentů s ročním přírůstkem 70 tisíc titulů. Informace o dokumentech jsou dnes zpřístupněny v elektronické podobě podle mezinárodních standardů, postupně jsou digitalizovány vzácné rukopisy a ohrožené tiskoviny. Ročně knihovnou projde přes půl milionu návštěvníků, včetně více než 25.000 registrovaných uživatelů.

V roce 2019 uzavřela Národní knihovna ČR s Nadačním fondem Gabrielis memorandum o spolupráci v oblasti rozvoje literární soutěže pro děti a mládež. Pro vyhlášení výsledků soutěže poskytla prostory Klementina a v úzkém týmu organizátorů pak její zástupci pomáhají s přípravou dalšího rozvoje soutěže.

www.nkp.cz

Hlavní partneři:

Odborný garant:

MORE THAN PENS

Společnost Adore s.r.o. působí na českém trhu s reklamními propiskami již od roku 2002, v průběhu let **se stala významným dodavatelem propisek** pro reklamní agentury a velkoobchody kancelářským zbožím. Obchodní politika je zaměřena pouze na spolupráci B2B s agenturními partnery, v rámci které je poskytována kompletní podpora prodeje v oblasti reklamních propisek.

V současné době zahrnuje nabídka **propisky od nejlevnějších** plastových, přes širokou nabídku kvalitních reklamních, **až po designové a značkové**. Pro náročnější zákazníky je v nabídce možnost individuálních Pantone barev, vlastních tvarů klipů (CLIP ART) nebo barevných kombinací u vybraných propisek.

Nabízené portfolio katalogových produktů je skladem v Praze, připravené k rychlému dodání zákazníkovi. Na skladové položky **nabízíme komplexní tiskové technologie.**

Péči o agenturní partnery zajišťují profesionální obchodní týmy s regionální působností.

Kompletní přehled reklamních propisek od Adore s.r.o., sdružený pod značkou **PenMaster**, naleznete v nabídce mnoha reklamních agentur v České republice. Katalog k nahlédnutí najdete na stránkách **www.penmaster.cz**.

Adore s.r.o. se zároveň hrdě hlásí k firemní zodpovědnosti. Proto byl, v rámci rozvoje podpory neziskového sektoru, založen Nadační fond Gabrielis, z kterého jsou transparentně podporovány vybrané neziskové projekty v ČR. Od roku 2018 byla také spuštěna literární soutěž pro mladé talenty Cena Ivony Březinové. Nejlepší texty sedmého ročníku si máte možnost přečíst v tomto sborníku.

PEN MASTER

Pište s námi!

Psaní pomáhá

Neváhejte, pište s námi a pomáhejte tak s námi!

www.adorepen.cz

Publicistika
Profesní škola médií

Nová i tradiční média jsou velké dobrodružství. Vynikají svou pestrostí, inovacemi a rychlým rozvojem.

Mladí lidé a dobrodružství k sobě patří již tradičně. Není proto divu, že se mnoho z nich touží stát **novinářem, reportérem, moderátorem, kameramanem, scenáristou, produkčním, marketérem, kreativcem nebo třeba tiskovým mluvčím.** Publicistika, profesní škola médií, nabízí cestu ke splnění tohoto snu. Již 25 let!

Studenti si pod vedením profesionálů trénují na vlastní kůži mnoho mediálních profesí. Již během studia tak poznají, **v čem jsou dobří, jaké mají talenty a kam je srdce táhne.**

Součástí projektové výuky jsou školní Televize dot, rádio VYŠŠÍ HLAS, e-magazín Generace20 a reklamní agentura PRO.motion, studenti tak mají možnost vyzkoušet si oslovovat široké publikum, zdokonalovat se a experimentovat. Svou kreativitu rozvíjí v ProStory pro tvůrčí psaní.

Nedílnou součástí studia jsou povinné praxe v redakcích a komunikačních agenturách. Absolventi školy mají mezi zaměstnavateli vynikající pověst a je o ně **dlouhodobě vysoký zájem.**

www.vosp.cz

mamtalent.cz
dáme vám šanci

Literární agentura MÁM TALENT byla založena v roce 2013 scenáristkou Markétou Dočekalovou jako pokračování stejnojmenného celonárodního projektu zaměřeného na vyhledávaní literárních talentů (projekt byl zahájen v roce 2011). Od té doby bylo u českých nakladatelství v zastoupení agentury vydáno téměř 100 knižních autorských prvotin a objeveno několik výrazných literárních talentů. Agentura spolupracuje s většinou českých nakladatelství. Autorům nabízí zdarma možnost publikovat texty na literárním portálu www.mamtalent.cz a také celou řadu služeb, počínaje odborným posouzením literárního textu, až po pomoc při vydání vlastní knihy. Od roku 2022 spolu s Podzimním knižním veletrhem v Havlíčkově Brodě pravidelně uděluje literární ocenění „Talent roku“. Pro Nadační fond Gabrielis agentura zajišťuje komplexní odborný servis pro literární soutěž Cena Ivony Březinové.

literární portál: **www.mamtalent.cz** agentura: **www.mam-talent.cz**

albatros

Alespoň jednu knížku z nakladatelství Albatros měl ve své knihovně v dětství téměř každý Čech. Ale většina spíš dvě, tři, deset… Jak to víme tak jistě? Albatros totiž v roce 2019 oslavil už své 70. narozeniny. Prvních dvacet let své existence sice prožil pod názvem Státní nakladatelství dětské knihy (SNDK), ale od roku 1969 až do dnešních dnů nacházejí děti a jejich rodiče na obálkách a hřbetech knih známé logo s křídly – logo Albatrosu.

V současnosti patří nakladatelství Albatros do velkého nakladatelského domu Albatros Media a.s. a každoročně vypouští do regálů knihkupectví více než 150 knížek pro malé i ty trochu větší děti (přibližně do 12 let). Vydává pro české čtenáře příběhy Harryho Pottera z pera Joanne K. Rowlingové, knížky Astrid Lindgrenové, Heleny Zmatlíkové, Josteina Gaardera, Václava Čtvrtka či Arnolda Lobela… Vedle toho samozřejmě stále objevuje nové a nové české i zahraniční autory a ilustrátory, jako jsou například Radek Malý, Aneta Františka Holasová, Michaela Fišarová nebo Ivona Březinová.

www.albatrosmedia.cz

atelier havelka

Rodinný fotografický ateliér s kontinuální tradicí již od roku 1909. Hlavní zaměření je na klasickou produktovou a portrétní fotografii. Dále ateliér poskytuje kompletní grafické, tiskové a marketingové služby pro své zákazníky.

www.atelierhavelka.cz

ŽAKET | MAPY TISK GRAFIKA

Tiskárna a vydavatelství Žaket disponuje ofsetovým i digitálním tiskem včetně plotru pro realizaci velkoformátových tisků. Mimo klasických tiskovin tiskne i mapy pro orientační běh a startovní čísla. Vydává mapy Prahy, autoatlasy ČR a na zakázku zpracovává mapy měst i další tematické mapy.

www.zaket.cz

IB
CENA IVONY BŘEZINOVÉ

ISBN 978-80-907713-7-6

© 2026 NADAČNÍ FOND GABRIELIS

WWW.PSANIPOMAHA.CZ